

Udrag fra

GÅDER OMKRING JESU LIV FØR OG EFTER KORSFÆSTELSEN

Af kirsten bang, via strubes, 1990.

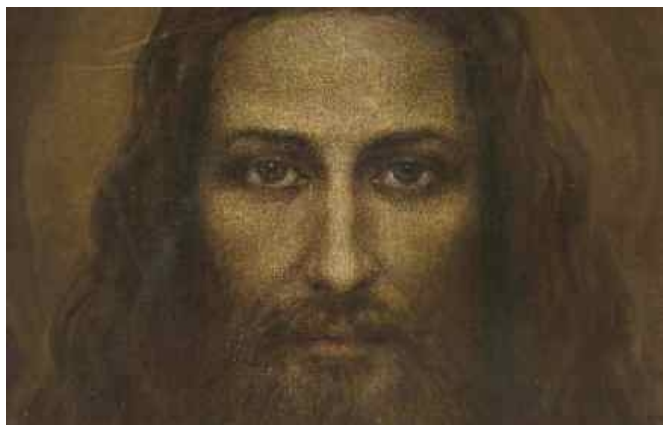
Noen bilder og illustrasjoner er satt inn her som ikke var i originalboken.

Vi har alle en gnist af guddommelighed i os - derfor kan vi længes mod Gud - men den er ofte svag, dækket af alle vore menneskelige krav og behov. Jesus var en af de store vejledere, en verdensgenløser, en »frelser«, men ikke den eneste: der har været andre, og der vil komme andre.

En sådan vejleder kan vi lytte til, også i vore dage. Den vej-leder der sagde, da han blev spurgt om det største bud i loven:

Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, hele din sjæl og al din styrke.

Og det andet bud er som dette: Du skal elske din næste som dig selv.



»Næstekærlighed« uden Gud bliver nemt udnyttet politisk og degenererer.

At »elske Gud« er at leve i et åndeligt univers, hvor Gud er det absolutte centrum, hvorfra alt liv udgår.

Hvad ved vi om Jesu liv?

Meget lidt. I den officielle historievitenskaber er der kun få og usikre omtaler af den historiske Jesus.

Dog er der ingen som helst tvivl om, at han har levet, og at han under Pontius Pilatus' regering blev henrettet ved korsfæstelse.

Hvad vi i øvrigt ved, har vi kun fra evangelierne og fra enkelte usikre apokryfe kilder. Evangelierne har ikke til hensigt at fortælle om Jesu personlige liv. Det er først og fremmest hans ord, hans budskab - og beretninger om miraklerne - der har haft interesse; det budskab der har gjort et dybt og uudsletteligt indtryk på den flok mennesker, der omgav ham og til dels fulgte ham rundt på hans vandringer. Men ind imellem får vi dog en del spredte oplysninger om Jesu liv. Disse Jesu-ord, dette budskab er så senere efter hukommelsen blevet nedskrevet af forskellige af dem, der selv har kendt og hørt Jesus eller har hørt meget indgående om ham. Disse fortællinger findes som bekendt i de fire evangelier, der kaldes de kanoniske, dvs. anerkendt af kirken som de ægte, »de rigtige«. Udover dem findes - og især fandtes - en mængde andre »evangelier« og optegnelser, der kaldes apokryfer; de er af kirkefædre allerede i oldtiden blevet forkastet, og mange af disse skrifter er blevet tilintetgjort. Men i vore dage er der som bekendt flere gange fundet gamle manuskripter (Qumran i Palæstina og Nag Hammadi i Egypten), der kaster lys over nogle af disse apokryfer og giver et supplerende billede af Jesu forkyndelse.



Qumranhulene>

Qumran var et kloster, der lå i de øde bjergegne nær det sted, hvor Jordanfioden løber ud i det Døde Hav. Her levede essenerne (essæerne) en klostertilværelse, hvor de dyrkede jorden og drev religiøse studier; de var også kendt for at være kyndige læger. Essenernes orden var »hemmelig«; der var flere grader indenfor ordenen, og jo højere et medlem steg i graderne, jo mere indviedes han i hemmelig viden og ceremonier. Altså en slags klosterorden, der i nogle henseender kan sammenlignes med de senere kristne klostre og med hemmelige selskaber som »pythagoræerne« og andre; frimurerne har nogle af deres rødder i sådanne, hemmelige, fromme selskaber.

Essenerne var ofte forfulgt af de ortodokse jøder for deres afvigende meninger - det var vel derfor at så meget af deres virke var hemmelig. De var personligt fromme mennesker af høj karat og øvede stor åndelig indflydelse. De havde mange sympatisører rundt om i landet, i reglen »hemmeligt« på grund af faren for forfølgelse.

Johannes Døberen var præget af essenerne - måske opvokset iblandt dem? Jesus var som bekendt en slægtning af Johannes og kendte ham særdeles godt og satte ham så højt, at han lod sig døbe af ham. Essenerne havde klostre og tilhængere både i Egypten og i Syrien. De manuskripter, der er fundet i Qumran, giver ingen direkte ny viden om Jesus og hans liv.

Det er stadig kun evangelierne og Paulus, vi må henholde os til. Disse skrifter blev brugt til oplysning og belæring rundt om de nye små kristne menigheder, der efter Jesu død snart opstod, i Palæstina, i Lilleasien, i Egypten, overalt i Romerriget. Og i disse evangelier, samt hos Paulus og i Apostlenes Gerninger, findes der ind imellem også en del oplysninger om Jesu liv og færd.

Nogle af disse fortællinger, f.eks. »juleevangeliet« - der genialt blev henlagt til den gamle midvinterfest - er udpræget mytiske - opbyggelige og maleriske, men ikke just historiske. Mere sandsynligt fortælles der om den 12-årige Jesus, at han var meget tidligt moden, forstandig og en i skriften belæst ung mand, der kunne diskutere på lige fod med ældre rabbinere og ældre mænd i templet i Jerusalem. Hvorfra har han vel sine kundskaber?

Derefter hører vi så godt som intet om denne begavede og religiøst vidende unge mand før beretningen om hans dåb ved Johannes Døberen; da var Jesus 30 år gammel, og nu begyndte hans vandring rundt i landet, hvor han prædikede, fortalte og helbredte mange syge og værkbrudne, ligesom der også fortælles om mange »mirakler« han skal have udført.

En sådan omvandrende prædikant og »helbreder« var langt fra noget ualmindeligt i de tider. Men Jesus har dog været noget meget ualmindeligt, når man tænker på de store virkninger, hans forkyndelse har haft.

Men de 17 år mellem den unge mands optræden i templet og til hans dåb ved Jordanfioden, hvordan har Jesus tilbragt dem? Skulle dette højt begavede menneske, så selvstændigt tænkende, allerede så vidende, så fuld af hellig kraft, skulle han have levet stille og ubemærket, som en »tømmersvend« i en lille ussel landsby langt borte i Galilæa? Netop de ungdoms-år der betyder så meget i et menneskes liv og udvikling. Og uden kone og familie? Det ville være ganske unormalt. Evangelierne fortæller intet derom. Kun Lukas har en dunkel bemærkning om, at Jesus tilbragte disse år »i ørkenen«.

Ude i ørkenen uden forbindelse med andre mennesker? I ensom meditation? Selv tibetanske eneboerismænd tilbringer i reglen kun nogle få år i ensomhed, og de fleste af dem bruger ofte en stor del af deres tid til undervisning af lærlinge, der frivilligt opsøger dem.

Den livfulde og kloge unge Jesus, der ragede så højt op over sine jævnaldrende, kan næppe have tilbragt 17 lange år i ensomhed i »ørkenen«.

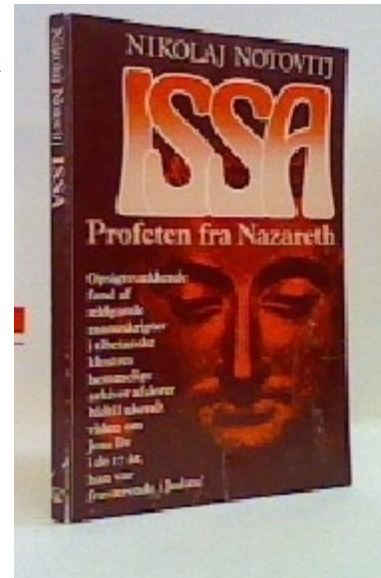
Måske har han tilbragt nogle læreår hos essenerne i Qumranklostret? Det lå jo i en ørkenegn. Johannes Døberen var vist nok essener - og Jesu gode ven. Og de fleste forskere er

enige om, at Jesu lære på mange måder minder om essenernes. Nogle har endog kaldt essenernes lære for »kristendom før Kristus«. Jesus har sikkert på en eller anden måde været i nær forbindelse med essenerne, der for øvrigt havde »centre«, gårde, samlingssteder rundt om i landet - og i Egypten og i Syrien. Måske Jesus allerede inden sit 12. år har været i lære, »i klosteskole« hos essenerne? De modtog netop deres tilhængere som 6-8-års drenge. Vi ved intet derom, men muligheden er der. I betragtning af landets lidenhed, næppe større end Jylland, og den i nogle henseender store lighed mellem meget af Jesu budskab og essenernes lære er det ganske usandsynligt, at Jesus ikke skulle have været påvirket af denne sekt, der bestod af mænd af meget høj karat, både i viden - også lægekunst -og i moral og fromhed.

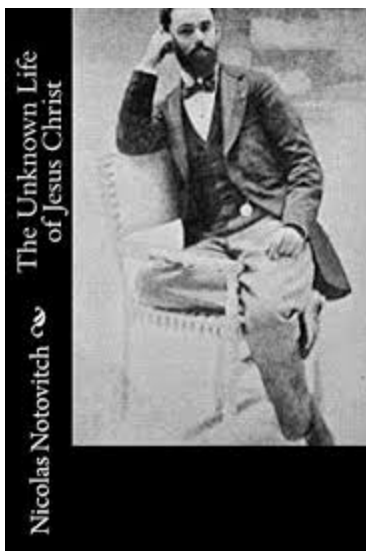
Men 17 år er en lang tid.

Og netop i vore dage er en ældre kilde blevet gjort tilgængelig og har vakt stor interesse i de kredse, der beskæftiger sig med Jesu liv og den tidlige kristendom.

Det drejer sig om et gammelt manuskript, der blev udgivet i Frankrig for Ca. 100 år siden, men dengang ikke vandt nogen genklang, rimeligvis fordi kirken, der jo på den tid havde stor magt, hindrede dets udbredelse. Tiden var ikke moden til sådanne tanker. Men i de senere år er denne lille bog genoptrykt både på engelsk og tysk, og den foreligger også på dansk (Notovitch: Issa. Wollesens forlag 1985).>



De gamle manuskripter i Tibet



<Nikolas Notovitch var en fransk-russisk forfatter og forskningsrejsende, der i 1887 foretog en privat ekspedition til Pakistan, Kashmir og derfra til Ladakh, som ligger mellem Kashmir og Tibet, midt i Himalayas højland. Landet hører kulturelt og racemæssigt til Tibet; befolkningen er buddhistisk og taler tibetansk.

Forfatteren, der må have været både velsitueret, eventyrlysten og meget interesseret i øde og ukendte dele af verden, rejste med tolk og bærere ad de besværlige karavanestier over de høje fjelde, der adskiller den frugtbare Kashmirdal fra det mere barske Ladakh. Turen gennem bjergene tog flere uger og er levende beskrevet. Selv har jeg - 100 år senere - rejst ad samme rute - nu er der anlagt en solid vej gennem disse vilde bjerge, til brug for det indiske militær, og på to døgn kan man køre igennem disse eventyrlige bjerge, langs svimlende dybe slugter og mellem høje snedækte fjelde. Dengang kostede det flere ugers farer og strabadser. Men man genkender hos Notovitch hele ruten, over kolde forblæste pas og langs dybe afgrunde til den højtliggende lille sidedal med karavanebyen Khargil, hvor vi overnattede, og forbi det eventyrlige gamle

Notovitch hele ruten, over kolde forblæste pas og langs dybe afgrunde til den højtliggende lille sidedal med karavanebyen Khargil, hvor vi overnattede, og forbi det eventyrlige gamle

bjergkloster Lamayura, der synes at klynge sig til bjergvæggen over en lille landsby langs et brusende vandløb.

Til sidst nåede Notovitj ud i den lange smalle dal omkring Indusflodens øvre løb; den lille hovedstad hedder Leh, og 30 km sydligere ligger et af landets største og mest berømte klostre, Hemisklostret.

På grund af et brækket ben måtte Notovitj opholde sig i dette kloster i en længere periode; her blev han plejet omhyggeligt, og han blev så gode venner med abbeden, at denne fortalte ham om nogle gamle manuskripter, der handlede om en af fortidens profeter Issa, en hellig mand som også blev højt æret af de kristne.

På Notovitch's indtrængende anmodning læste abbeden de vigtigste af disse gamle manuskripter op for den franske forfatter, der til sin forbløffelse hørte om den unge "profet", der var kommet fra Palæstina omkring vor tidsregnings begyndelse; han havde gennemrejst Persien og Nord-indien og opholdt sig længe der og studeret hinduernes og Buddhas hellige skrifter.

Det var Jesus.

Der var flere forskellige manuskripter, der omhandlede forskellige oplevelser og begivenheder fra hans rejse, og andre beskrev, hvorledes denne mand omsider var vendt hjem til sit fædreland, hvor hans fjender til sidst forbryderisk henrettede denne hellige mand ved korsfæstelse.

Hvor stammede disse manuskripter fra? Og hvorledes var de havnet her?

Notovitj fortæller, efter abbedens oplysninger, at disse gamle manuskripter var samlet i Indien i de første århundreder e.Kr. - ligesom så mange andre beretninger om buddhistiske hellige mænd og "profeters" biografier; dengang var Nord-indien jo overvejende buddhistisk. Disse manuskripter var skrevet eller i hvert fald samlet og opbevaret i et stort kloster nær Lhasa. Når munke fra andre og fjernere klostre besøgte de store "klosteruniversiteter" i Sydtibet og Nordindien, plejede de at afskrive gamle manuskripter, som de bragte med tilbage til deres respektive hjemlige klostre. Jo ældre og større et lamakloster var, jo flere gamle hellige manuskripter ejede det.

Hemisklostret i Ladakh, der menes oprettet omkr. år 1000 e.Kr., ejede flere tusinde manuskripter i sit righoldige bibliotek, og altså også disse ældgamle beretninger om profeten Issas ungdom. Issa (Issu) regnes den dag i dag hos buddhisterne for en hellig mand, dog ikke optaget i buddhismens mere "officielle" helgenhierarki. Jeg har selv spurgt en tibetansk munk af mit bekendtskab, om han kendte Issa, og han svarede, at han kendte hans navn, og at denne mand regnedes for en helgen af buddhisterne, og at Issa var den samme som de kristnes Jesus. Men han kendte ikke noget til de af Notovitj omtalte beretninger om Jesu ungdom.

Disse manuskripter fortalte, ret udførligt, om denne unge Issa, at han var født og opvokset hos jævne folk i Palæstina, og han viste tidligt store evner. Da han blev 12-13 år gammel, begyndte hans forældre at se sig om efter en ægtefælle til ham, således som det var skik i dette land. Men den unge Issa vidste, at hans vej var en helt anden. Derfor rejste han bort fra sit hjem med en købmandskaravane mod øst - gennem "ørknerne" - til Persien og Nordindien, for at søge "østens visdom". Overalt hvor han kom frem, opholdt han sig længe ved templer og klosteruniversiteter og studerede disse landes hellige skrifter, både Veda'erne og Buddhas lære. Især opholdt han sig længe i Jugganaut på Indiens østkyst, og også i Benares, der var buddhismens højborg.

Issa læste og studerede ikke passivt, for lærdommens skyld; men overalt hvor han kom, tog han stilling til, hvad han læste og hvad han så, og han blev snart en skarp modstander af

brahminernes hovmodige optræden overfor de lavere kaster. Issa -Jesus - trodsede den mægtige brahminerkaste og prædikede for sudra'erne, de laveste kaster, hvem det var forbudt at komme i hindutemplerne. Issa lærte dem, at de havde samme ret som brahminerne til at kende deres himmelske fader og tilbede ham, og sudra'erne elskede Issa. Men brahminerne frygtede ham og pønsede på at dræbe ham, og han måtte skyndsomt rejse bort.

Omsider, i en alder af 30 år, rejste han tilbage til Palæstina, hvor han prædikede for folket og fik mange tilhængere. Men han havde også bitre fjender - blandt præsteskabet og hos de romerske myndigheder, og til sidst overvandt de ham og lod ham henrette ved korsfæstelse.

Alle disse forbløffende oplysninger lod Notovitj sin tolk nedskrive efter abbedens oplæsning og senere oversætte til fransk.

Da Notovitj var vendt tilbage til Frankrig, ordnede han disse oplysninger til en nogenlunde kronologisk fremstilling, og så viste han sit manuskript til flere høje gejstlige, bl.a. både en fransk og en romersk kardinal, men alle rådede de ham kraftigt fra at udgive det. Det ville blot skade ham selv og skaffe ham mange fjender, sagde de.

Til sidst udgav han det for egen regning; men han havde ingen indflydelse til at gøre det kendt - det forblev ubemærket og gik snart i glemmebogen.

Først nu i vor tid, da så mange nyvurderinger er ved at bryde igennem, er hans forbavsende lille bog blevet genopdaget og har vakt stor interesse, og den er nu som omtalt udgivet på hovedsprogene.

Spørgsmålet er så: Er disse oplysninger sande og ægte? Har Notovitch virkelig fundet sådanne gamle manuskripter, der ville give et meget vigtigt bidrag til forståelsen af manden Jesus og hans budskab, der jo på mange måder kan minde om buddhismen - og alligevel er noget helt andet?

Kan det hele være opspind? Har denne Notovitch konstrueret det hele for at vække sensation i den kristne verden? I så fald må han være en genial forfatter, thi fremstillingen er præget af buddhistisk tankegang og fortolkning; men der er også visse mindre uoverensstemmelser mellem manuskripterens beretning om rettergangen og Jesu domfældelse, og den bibelske beretning.

Thi mens der i evangelierne lægges det største ansvar for Jesu domfældelse og korsfæstelse på jøderne (rådet, ypperstepræsterne), så fortæller de tibetanske manuskripter - angiveligt på baggrund af rejsende købmænds beretninger - at det er Pilatus, der af angst for en folkeopstand er den stærkeste modstander af Jesus og har ansvaret for dødsdommen, mens det var ypperstepræsterne, der ”vaskede deres hænder“!

Hvilken fremstilling er den mest korrekte? Har evangelisterne og ”kirkefædrene“ pyntet på Pilatus for at tækkes romerne, thi allerede nu var talrige små kristne menigheder skudt op rundt om i Romerriget, og de romerske myndigheder skulle jo nødt provokeres alt for meget? Eller har de jødiske købmænd forsvaret deres landsmænd og skudt skylden på den forhadte besættelsesmagt?

Hvis de gamle manuskripter kommer for dagen til videnskabelig undersøgelse, vil det måske åbenbares, hvor forsigtig man skal være med at fordele skyld og uskyld i så gamle beretninger.

Notovitch fik i hvert fald hverken penge eller anerkendelse ud af sin lille bog, der snart var helt glemt.

Han selv forsikrer, at beretningerne er sandfærdige. Man kan jo blot, siger han, uden større bekostninger sende en ekspedition til Hemisklostret for at verificere hans fortælling.

Men dette skete - naturligvis - ikke. Tiden var ikke moden til en sådan nyvurdering af Jesus.



I de senere år er der gjort flere forsøg på at genfinde disse manuskripter i <Hemisklostrets store - og efter vor standard ret uoverskuelige bibliotek. De tibetanske manuskripter består af aflange stykker svært papir, hvorpå teksten skrives (eller fra omkr. 1500 ofte trykkes med bloktryk); disse papirsider holdes sammen mellem to papskiver, og det hele er indsvøbt i et gult-orange silkeklæde og stablet på hylder, oven på hinanden, fra gulv til loft i de store klosterbiblioteker.

I reglen er der en snor vedhæftet med en lille seddel, hvor bogens titel er skrevet; men i betragtning af, at nogle af manuskripterne er mange hundrede år gamle, er det naturligvis ofte tilfældet, at sådanne angivelser mangler. Disse Issa-manuskripter regnes - efter sproget pali - at være måske 1500 år gamle! Kun en meget vidende og meget nidkær bibliotekar i årelang tjeneste har mulighed for at finde et manuskript, der i øvrigt ikke omhandler et for buddhismen særlig vigtigt emne, måske halvglemmt og bortgemt, i denne for almindelige besøgende uoverskuelige mængde af manuskriptpakker.

Nu til dags er man begyndt at ordne klosterbibliotekerne efter mere praktiske systemer. Min ”munkeven“, Nyawang Sherap, der er bibliotekar ved det store buddhistiske universitet i Sarnath ved Benares, fortæller, at man endda er begyndt at interessere sig for computersystem! Men de ældgamle håndskrevne manuskripter i de talrige lamaklostre rundt om i Tibet er naturligvis ikke så velordnede - når de da overhovedet endnu findes og ikke er brændt eller spredt for alle vinde af Maos unge ”kulturrevolutionære“. Mange uvurderlige kulturværdier er gået tabt i Tibet under denne brutale og blodige ”kulturrevolution“.

Hemisklostret ligger i Ladakh, der står under indisk herredømme. Derfor har klostrene her helt undgået ødelæggelserne.

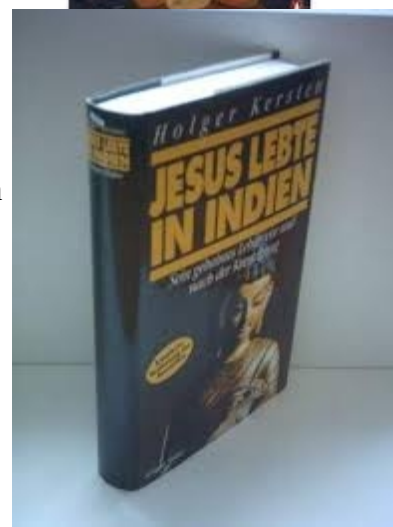
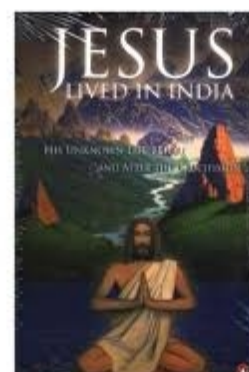
Der er som sagt i tidens løb gjort flere forsøg på at finde disse manuskripter; men det er endnu ikke lykkedes.

Et seriøst forsøg blev gjort af den tyske religionsforsker Holger Kersten, der har skrevet en interessant bog om de gådefulde og ukendte sider af Jesu liv (”Jesus lived in India“, Element Books). I Tyskland er denne bog kommet i 7 oplag siden 1983. - bilde under.

For at undersøge spørgsmålet om ”Issa“ rejste han i 1979 til Dharamsala i Nordindien, hvor Dalai Lama, Tibets åndelige overhoved, har levet i eksil, siden kineserne i 1959 tog magten i Tibet, hvor de bl.a. forbød al religionsudøvelse!

Den unge tyske forsker fik foretræde hos ”Hans Hellighed“, der er en klog, politisk fremsynet og personlig elskværdig mand, og Kersten fik den ønskede underskrift på en anmodning til Hemisklostrets abbed angående de gamle manuskripter, der ville kunne få så stor betydning for kristenheden.

Derefter rejste han til Ladakh til Hemisklostret, med den dyrebare anbefaling fra Dalai Lama.



Han blev velvilligt modtaget, og i 4 dage boede han i klostret. Derefter blev han kaldt til den stedfortrædende abbed (den ”rigtige“ abbed var en dreng på en halv snes år). Men han blev skuffet. Man meddelte ham, at manuskripterne desværre ikke kunne findes.

Dybt skuffet rejste han bort.

Eksisterede disse manuskripter måske slet ikke? Eller var de gemt blandt de mange gamle manuskripter og kunne ikke findes? Eller ønskede munkene ikke at udlevere dem på dette tidspunkt?

Gåden er stadig uløst.

Men Holger Kersten – bilde her - søgte andre veje.

I Kashmirs hovedstad Srinagar opsøgte han en professor Hassnain, af hvem han i det tyske tidsskrift Stern havde læst en interessant artikel omhandlende Jesus. Professor Hassnain er en internationalt kendt forsker, doktor i indisk historie og forhistorie, rektor for centret for buddhiststudier i Kashmir m.m. Artiklen gik ud på, at Jesus skulle have opholdt sig i Indien, ikke blot i sin ungdom, men også efter sin formodede død på korset! Sine sidste mange år skulle Jesus have levet som en højt æret ”profet“ i Kashmir, hvor han ligger begravet! Disse påstande var bygget på forskellige historiske undersøgelser foretaget af ham selv og andre.



Dette vil senere blive behandlet i denne bog.

Foreløbig var det manuskripterne fra Hemisklostret, det gjaldt.

Prof. Hassnain havde selv besøgt Hemisklostret, og han hævdede, at han der virkelig havde set nogle af de af Notovitch omtalte manuskripter, og han fortalte videre, at han forhandlede med klostret om at få lov til at undersøge dem. Dette var jo et lille skridt fremad for Kersten, men langt fra nok. Manuskripterne måtte fremlægges til videnskabelig undersøgelse, før man kunne bedømme denne sag.

Der findes dog andre antydninger af, at sådanne gamle manuskripter virkelig findes i Hemisklostret.

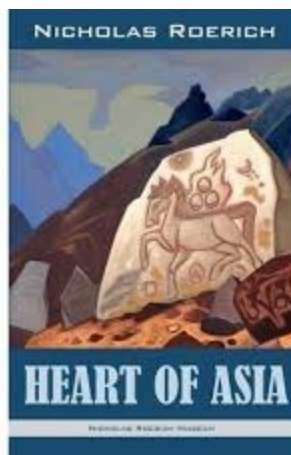
Holger Kersten anfører således (s.57 i den engelske udgave af hans bog), at den kendte Swami Abhedananda fra Ramakrishna-missionen i Calcutta læste om Notovitch's bog om ”Issa“ og blev så interesseret, at han rejste til Hemisklostret i 1922, hvor han virkelig fandt manuskripterne, og da han læste pali, tog han en oversættelse af nogle af manuskripterne, som han senere udgav i sin bog: Kashmir O' Tibetti - på bengalsk; men den må da kunne fremskaffes?

En russisk professor, N. Roerich skal i 1923 have besøgt klostret og fundet manuskripterne, som han beskriver i sin bog:

The Heart of Asia. >>

Og længe før Notovitch skal en engelsk kvindelig forskningsrejsende, Mrs. Harvey, i 1854 i Hemisklostret have fundet manuskripter om Issa, som hun omtaler i sin bog: Adventure of a Lady in Tartary, China and Kashmir. (Bind 2, s.136 - efter Holger Kersten).

Længere er Holger Kersten endnu ikke kommet i sin efterforskning af de



hemmelighedsfulde manuskripter i det gamle bjergkloster i Ladakh.

Dette var overleveringer om Issa - Jesus, den mand der ikke blot æres som kristenhedens Herre, men også betragtes som en profet af muslimerne og en helgen af buddhisterne.

En sådan "studierejse" foretaget af den unge Jesus ville give en god og sandsynlig forklaring på de mange ungdomsår, om hvilke evangelierne slet intet beretter.

Efter sin hjemkomst, efter en lang og lærerig rejse, der har modnet den unge mand og befæstet ham i hans guddommelige mission, følger så Jesu dåb og de 2-3 år, hvor Jesus vandrede omkring i landet som en prædikant, der var højt elsket og beundret og respekteret af folket - men som snart kom i en farlig modsætning til de jødiske åndelige ledere, farisæerne og "de skriftkloge" - den tids "intellektuelle".

Alt dette fortæller de 4 kanoniske evangelier om.

Denne virksomhed som omvandrende lærer og helbreder endte, som vi alle ved, med Jesu domfældelse og korsfæstelse.

Men nu kommer så det mere sensationelle eller "gådefulde". Døde Jesus virkelig på korset? Eller overlevede han? Og i så fald: hvor tilbragte han så resten af sit liv?

Noget sådant vil mange kristne afvise som absurd. Og nogle vil endda føle det som gudsbespottelse.

Ikke desto mindre er der visse ting, der kunne tydes i den retning.



Korsfæstelsen

I trosbekendelsen, der som sagt er grundlaget for den anerkendte kristne kirke, lyder det om Jesus: født af jomfru Maria - pint under Pontius Pilatus, korsfæstet, død og begravet, nedfaren til dødsriget, på tredie dag opstanden fra de døde, opfaren til himmels - -Opstanden fra de døde. Jesus var død, og Gud gav ham atter liv ved et mirakel. Nogle uger levede han derefter som et menneske af kød og blod; det bevidner flere af hans disciple; og efter 40 dage

her på Jorden blev han - legemligt - optaget i Himlen.

Trosbekendelsen er først endelig fastlagt nogle århundreder e.Kr. Inden den tid var der faktisk en del uenighed om, hvorledes man skulle forstå "opstandelsen" og "himmelfarten". Selv Paulus, der ellers er en slags dogmatikkens fader, tror ikke på den legemlige opstandelse! Men den bogstavelige udlægning, den mirakuløse, blev valgt - som den klareste og kraftigste baggrund for de unge kristne menigheder, der herved fik en formulering, der klart og fundamentalt adskilte kristen-dommen fra alle andre religioner og blev den jordbund, hvorefter en stærkt organiseret kirke med myndighed og autoritet kunne gro op. Kirkefædrenes skarpe og dristige formulering havde succes; en magtfuld kirke voksede op og fik snart stor åndelig, økonomisk - og politisk indflydelse og magt, der blev et bæredygtigt grundlag for kristendommens udbredelse.

Men kan denne "skarpe og dristige" formulering stadig blive ved med at holde sammen på de store menneskemængder, også i vor tid, da folk er langt mere kritiske end før, og da så mange gamle forestillinger og vanemæssige tankegange udhules og bryder sammen?

Vi står sikkert også i denne henseende ved gennembruddet af en ny tid.

Lad os se på beretningerne om Jesu korsfæstelse, død og opstandelse - efter de evangeliske fortællinger, der jo er vor eneste kilde til viden om disse begivenheder - men også anskuet med nutidsmenneskers mere kritiske sind.

Alle fire evangelister er enige om, at Jesus blev dømt af Pontius Pilatus til korsfæstelse, på foranledning af præsterne og rådet (en meget stor del deraf i hvert fald). Alle fire fortæller de om de pinsler, som Jesus blev udsat for af de romerske soldater; piskning, slag, og tornekrone som en rå forhåelse, og gennem de evangeliske beretninger får man også et stærkt indtryk af, hvor skræmte disciplene og andre tilhængere må have været - de forsvandt, de skjulte sig - selv Peter forrædt højlydt sin mester, idet han overfor mistænksomme soldater skyndsomt forsikrede, at han "kendte ikke dette menneske! "

Efter torturen var Jesus så svag, at da han, som sædvanen var, skulle slæbe det store trækors ud til retterstedet, brød han sammen, og en anden blev sat til at bære korset det sidste stykke af vejen.

Jesus blev efter overleveringerne naglet til korset gennem hænder og fødder; det var ved middagstid eller lidt over middag. Hele proceduren var gået påfaldende hurtigt, fra tilfange-tagelsen natten mellem torsdag og fredag i Gethsemane Have til korsfæstelsen fredag ved middagstid.

De 4 evangelister giver lidt forskellige fremstillinger af de ord, Jesus talte på korset - måske fordi så få af hans tilhængere var til stede. Af angst for selv at blive grebet? Eller fordi de var så dybt forfærdede og nedbøjede over det frygtelige, der var sket, at de helt var brudt sammen? Deres Herre og mester var pint og forhånet og død på korset, som en ussel forbryder - alt var forbi. Skuffelsen var bitter og frygtelig; livet lå tomt og mørkt foran dem. I en af "apokryferne" står der netop, at disciplene - det var måske lidt senere - var samlet i Jerusalem, idet de græd og bad og sørgede.

Markus og Mattæus gengiver Jesu frygtelige klageråb: Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig? Lukas refererer de ord, der gennem 2000 år har været et lysende eksempel på sand kristendom: Fader, tilgiv dem, thi de ved ikke, hvad de gør. At tilgive sine fjender og bede for dem blev det høje ideal i den kristne lære. Det er også Lukas, der fortæller om Jesu ord til den "bodfærdige røver": I dag skal du være med mig i Paradis.

Jesu sidste ord er: Fader, i dine hænder befaler jeg min ånd. Johannes fortæller, at både disciplen Johannes og Jesu moder er til stede, og ligeledes Maria Magdalene - de andre evangelister omtaler, at nogle af Jesu tilhængere stod "langt derfra" og overværede korsfæstelsen. Jesus sagde til Johannes: se, det er din moder. Og til Maria: se, det er din søn. Johannes skal tage sig af Jesu moder. - Måske lidt mærkeligt, da Jesus jo havde andre brødre, hvorefter Jakob senere blev en af hovedpersonerne i den første kristendom. Ifølge Johannes råbte Jesus lige

inden sin død: Det er fuldbragt!

Derefter følger beretningen om jordskælv og mørke - som jo måske kan være senere mytiske tildigtninger - men naturligvis også kan have fundet sted.

Men nu kommer det mærkelige.

Det er den velhavende og indflydelsesrige rådsherre Josef af Arimathæa (han stemte imod Jesu domfældelse i rådet), som nu træder til. Og dette må være planlagt i forvejen, da der i alle 4 evangelier fortælles om det "fine ligklæde" Josef har købt, og han har stillet en klippegrav dér i nærheden til rådighed for Jesu lig.

Da det mørknede henad fredag aften, begyndte "sabbat-forberedelsen", og loven bød, at ingen forbryder måtte hænge på korset i sabbatten. Hvis de korsfæstede endnu ikke var døde, skulle soldaterne knuse deres ben med køller, så man var sikker på, at de var døde. Men Jesus var allerede død, konstaterede man, eller det gjorde i hvert fald Josef af Arimathæa og den romerske høvedsmand. En soldat stak sit spyd i Jesu side, og ud flød "blod og vand". Det har været diskuteret, hvad det var? Men det er i hvert fald blevet udlagt som et tegn på, at Jesus nu var død. Hvilket egentlig var påfaldende hurtigt. De to røvere var endnu ikke døde. Det hændte, at korsfæstede kunne leve flere døgn, ja, en hel uge på korset, inden de døde af smerter og udmattelse. Denne barbariske straf skulle jo også være til skræk og advarsel for de mange, hvis vej faldt forbi retterstedet, der lå ganske nær byen. Men Jesus havde "kun" hængt på korset ca. 6 timer. Jesus var en stærk ung mand i sin bedste alder, først i 30'erne; han var ikke asket; sikkert sund og frisk af det omvandrede liv. Død efter 6 timers forløb?

Flere evangelister omtaler, at Jesus, da han tørstede, af en soldat fik rakt en svamp med eddike op på en stang.

Hvilken soldat? Og hvem stak ham i siden?

Både Lukas og Markus omtaler den romerske høvedsmand, der udbryder: Sandelig, dette menneske var retfærdigt! (Lukas) - og: Denne mand var sandelig Guds søn! (Markus).

En romersk høvedsmand har altså været venlig stemt overfor Jesus. Han omtales også senere i nogle af apokryferne som en tilhænger af de kristne.

Straks efter at Jesus havde drukket af svampen, råber han højt - og udånder. (Markus) Ifølge Lukas er Jesu sidste råb:

Fader, i dine hænder befaler jeg min ånd! og Johannes beretter, at Jesus råbte: Det er fuldbragt!

Eddiken, som han fik at drikke, skulle være lindrende og styrkende - men evangelisterne fortæller, at Jesus straks efter at have drukket, råber højt - og opgiver ånden.

Kan der have været en sammensværgelse mellem Josef af Arimathæa og høvedsmanden? Fik Jesu måske noget at drikke, der kunne virke bedøvende? Der er mange gådefulde punkter i denne frygtelige og skæbnetunge begivenhed.

Jesus er konstateret død.

Nu får Josef travlt. Han iler til Pilatus (afstandene er jo korte i det gamle Jerusalem) og anmoder om at få Jesu lig udleveret. Noget sådant skete undertiden - især, hvad en af apokryferne

antyder, hvis Pilatus får en erkendtlighed! Dette ved vi dog ikke noget om i dette tilfælde. Men Pilatus undrer sig. Kan han allerede være død? spørger han. "Høvedsmanden" bliver tilkaldt, og også han forsikrer, at Jesus er død. Pilatus giver sin tilladelse.

Josef af Arimathæa, med hjælp af Nicodemus (som vi kender fra det natlige besøg hos Jesus) nedtager Jesu legeme, indhyller det i det "fine ligklæde", der ifølge Johannes' evangelium er indsmurt med 100 pund salve af myrrha og abe; det livløse legeme lægges ind i klippegraven, og stenen sættes for indgangen. Jesu moder og Maria Magdalene er til stede ved gravlæggelsen.

"Jøderne" frygter, at Jesu disciple skal stjæle liget ud af graven og senere påstå, at Jesus er opstanden fra de døde, så de anmoder Pilatus om at lade gravstenen forsegle og sætte soldater

på vagt ved graven, hvilket sker.

Men disciplene er naturligvis altfor hæderlige og troskyldige mennesker til at udklække en sådan sindrig og snu plan; deres fortvivlelse er bundløs; de er helt nedsunket i sorg og skuffelse; deres sind rummer kun dette: deres Herre og mester er død. Alt er forbi.

Fra fredag aften til engang i løbet af natten mellem lørdag og søndag har Jesus ligget i graven. Ganske stille. Bevidstløs? Hvis han har levet, må der være opstået en sårfeber i hans krop, der sammen med aloe'en og salven i det hele taget må have udviklet en stor varme i huden, der kan have været medvirkende til at sårene begyndte at hele. Jesu sår var mange og smertefulde, efter piskning og nagler; men ingen af dem var dybe og livsfarlige, undtagen muligheden for, at Jesu hjerte skulle være blevet gennemboret af den romerske soldats spyd. Men var hjertet ramt? Var den romerske høvedsmand en hemmelig sympatisør? Var der et aftalt spil mellem ham og Josef af Arimathæa? Var såret i siden kun et ufarligt stik et stykke over hoften?

Ingen kan vide dette med sikkerhed.

Men muligheden er der, især i lyset af de senere begivenheder.

Hvis der har været en sådan plan for at forsøge at redde Jesu liv, har disciplene i hvert fald ikke været indviet i den. Hvorfor mon ikke? Var de ikke de nærmeste til at være med til at frelse deres elskede herre fra døden?

Josef har ikke haft rigtig tillid til dem. For det første havde de jo alle svigtet Jesus efter tilfangetagelsen i Gethsemane Have. Peter holdt længst ud, men da han i tempelgården blev genkendt af nogle soldater og en pige, benægtede han ivrigt -tre gange! - at han kendte noget som helst til "dette menneske" - og skyndte sig bort - idet han dog forinden havde mødt Jesu bedrøvede blik.

Hvor må Peter senere have sørget over sig selv!

Under selve korsfæstelsen har disciplene næppe været nærværende - det har været alt for frygteligt for disse mænd, der havde sat al deres lid til Jesus som Messias, og som havde elsket og respekteret ham så højt. Snarere har de stået "langt borte" og fulgt med i det forfærdelige, der fuldbyrdes: deres herre og mester vanæret, klynget op på et kors mellem to forbrydere, pint og forhånet - og intet foretog han sig imod sine fjender - han steg ikke ned fra korset, hjulpet af Herrens engle, for at vise sig som Messias, verdens frelser - nej, han lod sig korsfæste og han døde for deres øjne. Deres verden var brudt sammen.

Det har været for meget for disse "enfoldige" mænd - og Josef har ikke haft tillid til deres kølige virkelighedssans - desuden var de for mange - en sådan plan måtte naturligvis kun kendes af ganske få og åndeligt stabile mennesker. Hvis der har været en slags sammensværgelse, en nødplan, så har det kun været mellem Josef, Nicodemus og høvedsmanden.



Opstandelsen

Hvad der er sket i natten mellem lørdag og søndag ved den forseglede og bevogtede klippegrav, kan vi ikke vide. Men næste morgen, søndag morgen, var stenen væltet bort og graven tom! Kun ligklædet lå tilbage i et hjørne.

Da Maria Magdalene og nogle andre kvinder tidligt om morgenen kom ud til graven, blev de forfærdede ved at se den tomme grav; og en hvid skikkelse, en ”engel fra himlen“, iført skinnende hvide klæder, sagde til dem: Frygt ikke, -jeg ved, det er Jesus den korsfæstede, I søger efter; han er ikke her, thi han er opstanden. Kom og se stedet hvor han lå! Og skynd jer hen og sig til hans disciple, at han er opstanden fra de døde; og se, han går forud for jer til Galilæa; der skal I se ham. (Markus og Mattæus). Lukas fortæller, at der var to mænd i strålende hvide klæder, der sagde dem, at Jesus var opstanden, således som han selv havde forudsagt. Johannes' evangelium fortæller, at Peter, efter at være blevet hentet af den oprevne og bestyrkede Maria Magdalene, går ind i graven; han ser ingen engle, men han bemærker ligklæderne - deriblandt en ”svededug“, der har været lagt over Jesu ansigt.

Jesu lig - legeme - er væk. Hvor er Jesus nu?

Hvis vi bliver i forestillingen om en hemmelig plan mellem Josef og Nicodemus og evt. høvedsmanden, så må man tænke sig, at de tojører i løbet af natten har hentet Jesus ud af graven, måske ved hjælp af nogle essener? (De hvidklædte ”engle“? Essenerne var klædt i hvide dragter). Hvordan de har klaret soldaterne, kan man ikke vide - skræmt dem bort - eller underkøbt dem, eller begge dele? For øvrigt blev disse vogtere senere bestukket af ”jøderne“ til at forsikre, at det var disciplene, der havde hentet Jesu lig, for at de bagefter kunne fortælle, at Jesus var opstanden. - Måske har disse soldater profiteret ganske godt af denne historie?

En sådan ”hemmelig plan“ har disciplene åbenbart slet ikke forestillet sig. Jesus var død - alt var mislykket og forgæves -det var alt hvad de i deres usigelige smerte og bundløse sorg kunne rumme.

Hvis de to kloge og handlekraftige jøder har haft nogle hjælpere, har det snarere været essenerne. Disse mænd, af ubestikkelig moral og dyb fromhed, stod selv fjendtligt overfor farisæerne og de toneangivende jøder og var undertiden forfulgt; de var vant til at holde på hemmeligheder, thi deres orden var jo netop en hemmelig orden. Essenerne var desuden fremragende læger. Og at Jesus har stået i nær forbindelse med essenerne er nok uden for enhver tvivl. Essenerne kan have bragt Jesu svækkede legeme hen til et sted, hvor han kunne blive plejet.

Sådan *kan* det være gået til.

Thi nogle dage efter (allerede dagen efter?) viste Jesus sig for nogle af sine disciple – lyslevende! Hvis et nutidsmenneske hører om, at en død er lagt i graven, men efter et par døgn forløb - og nogle mystiske begivenheder omkring den tomme grav - viser sig levende for sine venner, lader dem røre ved sig, spiser og drikker sammen med dem, så vil han naturligvis straks sige: denne mand var altså ikke død, men kun skindød.

Hvis nu denne mand, der således er vendt tilbage til livet fra sin grav, er eftersøgt og efterstræbt af magthaverne - hvis han ved, at hans fjender øjeblikkelig vil dræbe ham, hvis de finder ham, så vil han skjule sig og kun vise sig hemmeligt for sine trofaste venner for at trøste og opmuntre dem; han vil søge bort til fjerne egne af landet, hvor han foreløbig føler sig tryk, men i det lange løb kan han ikke blive i landet. Derfor vil han efter al sandsynlighed drage bort til andre lande, hvor hans mægtige fjender ikke vil søge ham og ikke kan finde

ham - og hvor han kan fortsætte den gerning, som han føler Gud har pålagt ham.

Jesus gav sit liv. Jesus gik ind til domfældelse, tortur og en forsmædelig død på korset, hængt op mellem to forbrydere, alt i lydighed mod Guds vilje - i konsekvens af sit liv og sit budskab. Uden bitterhed. - Fader - tilgiv dem Jesus døde for folkets øjne.

Men gav Gud ham atter livet? - Gennem de trofaste venners kærlige og kloge hjælp? Det var kun et fortvivlet forsøg fra disse mænds side - men de håbede - -Og sådan er det jo her i livet. Gud hjælper mennesker gennem andre menneskers barmhjertige indgriben. Historien om Jesu korsfæstelse og død bliver ikke mindre tragisk og vidunderlig og gribende og betydningsfuld, selv om Jesus kan have overlevet - efter Guds vilje. Fordi der muligvis venter ham mange andre store opgaver i livet?

Men disciplene? Pludselig var Jesus atter iblandt dem - tilsyneladende lyslevende.

Disse naive og ulærde fiskere og andre jævne folk, der havde fulgt Jesus på hans vandringer eller var hans venner og tilhængere, havde jo været dybt og urokkeligt overbevist om, at deres herre og mester var død. Nu var han opstanden fra de døde! Det var jo et mirakel! (Hvad det da også var - blot uden at det nødvendigvis behøvede at krænke naturlovene).

Nu, nogle dage efter hans smertefulde og forsmædelige død, stod han pludselig iblandt dem, levende, med sår i sine hænder og fødder, kunne tale til dem, bebrejdede dem deres mangel på tro og bestyrke dem i det, han havde lært dem. Han bad dem røre ved sig. Han spiste sammen med dem. Efter de evangeliske beretninger vil han samles med sine venner langt borte i Galilæa.

Galilæa ligger fjernt fra Jerusalem, hvor hans fjender bor. I Galilæa har han slægt og venner; her behøver han ikke at frygte sine fjender og forfølgere - ikke lige med det samme i hvert fald. Deroppe taler han til en stor forsamling - og er også sammen med nogle af sine disciple (f.eks. Peters fiskedræt).

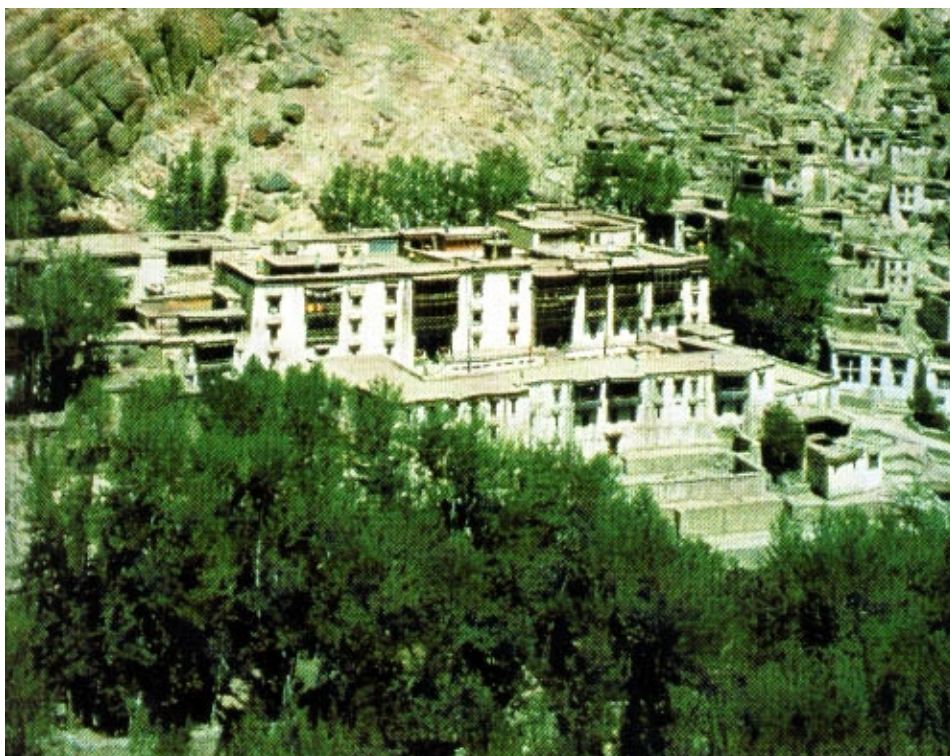
Evangelierne er ikke helt samstemmende; men dette er i hovedtrækkene, hvad der fortælles.

Jesus var opstanden fra de døde!

Rygtet bredte sig hurtigt. Disciplene og de andre tilhængere fik nyt håb - alt var ikke forbi! Tværtimod, nu begyndte et helt nyt afsnit, hvor de - uden Jesus, men i hans ånd, skulle føre hans værk videre.

Nu var de alene. Nu var det dem, der havde ansvaret.

I begyndelsen har usikkerhed, tvivl, uenighed hersket imellem dem.



HemAklosteret, 34 km fra Ladakhs hovedstad.



Profeten Yuz Asafs (jesu) fodaftryk. Man kan tydeligt se mærkerne fra korsfæstelsen under tærne.

Himmelfarten

Efter at Jesus i 40 dage havde opholdt sig i øde egne af Israel (bortset fra et enkelt hemmeligt besøg i Jerusalem) og havde talt til mange af sine tilhængere, forsvandt han. "Blev taget bort fra dem."

Også om dette er beretningerne i evangelierne forskellige. Mattæus har slet intet om himmelfart. Hans beretning ender med, at Jesus taler til sine tilhængere på det bjerg i Galilæa, hvor han havde sat dem stævne.

Mere får vi ikke at vide.

Markus skriver ganske kort - efter at have fortalt om Jesu formaning til disciplene: Så blev Herren, efter at have talt med dem, optaget til Himlen, hvor han satte sig ved Guds højre hånd.

Lukas fortæller, at Jesus tog dem (nogle af disciplene) med sig hen i nærheden af Bethania (Oliebjerget), hvor Jesus skiltes fra dem og opløftedes til Himlen.

Johannes siger, ligesom Mattæus, intet om nogen "himmelfart".

Kirkefædrene har altså bygget trosbekendelsen "himmelfartsdogme" alene på den kortfattede omtale hos Markus og Lukas.

Men nu forsvandt Jesus altså helt ud af disciplenes og af befolkningens synskreds.

Ingen vidste hvorhen. Himmelfartsteorien var en smuk og ophøjet og meget trøsterig forklaring på Jesu tilsyneladende katastrofale nederlag i denne verden.

Kristus havde dog sejret til sidst! Han havde overvundet døden! Nu var han i himlen, ved Guds side.

Den essenske overlevering

"Et øjenvidnes beretning" kaldes den undertiden, om end dens oprindelse er uklar. Hvad man vel i øvrigt ikke kan undre sig over, da der er gået ca. 2000 år siden disse begivenheder fandt sted. Mit eksemplar af det lille hefte, der kommer fra en afdød frimurer af høj rang, stammer fra begyndelsen af dette århundrede; trykt i Sverige, og uden navn på forfatteren og oversætteren - eller forlæggeren. Frimurerhemmelighedskræmmeri?

Forhistorien er, skriver "den tyske oversætter", følgende:

Nogle abessinske købmænd fandt, (tidspunkt angives ikke), ved udgravningen af et gammelt græsk kloster i Alexandria, nogle ældgamle pergamentruller. Det græske kloster viste sig at være bygget oven på resterne af et essensk kloster fra tiden før og samtidig med Kristi liv. Manuskripterne skulle stamme herfra.

Noget sådant er ikke i sig selv usandsynligt. Der er i vor tid gjort flere vigtige pergamentfund fra den tid eller århundrederne derefter; man behøver blot tænke på Qumram samfundet og manuskripterne fundet ved Nag Hammadi i Egypten, der har kastet nyt lys over essenerne og deres lære, og over nogle tidlige kristne menigheders apokryfe evangelier o.a. Men nu søgte både græsk-ortodokse munke og jesuitiske missionærer at få disse manuskripter ødelagt, da de viste et helt andet billede af Jesu liv og død end det kirkelige. Dette forekommer heller ikke usandsynligt. Det lyder endda ret sandsynligt.

Manuskriptet bestod i et brev, der skulle være skrevet af den "ældste", "terapeuten" for essenerne i Jerusalem til terapeuten i Alexandria, der havde bedt om nogle oplysninger om en vis Jesus, der havde stået i nær forbindelse med essenerne og som var blevet korsfæstet; og nu havde de hørt rygter om, at han var opstået fra de døde - og der verserede andre rygter om ham, dels om mirakler han skulle have udført, og dels at han skulle være født af en jomfru, undfanget ved "Helligånden". Disse rygter tror essenerne ikke på, da de i det hele taget ikke

tror på mirakler, men søger naturlige årsager til sådanne begivenheder. Den "ældste" i Jerusalem skriver så dette brev som svar, og det indeholder en helt anden forklaring på Jesu fødsel og død end den evangeliske. Brevet angives at være skrevet kun 7 år efter Kristi korsfæstelse.

Det fundne manuskript er åbenbart på latin? - og må altså være en senere oversættelse af det mulige originale brev? Det lykkedes en fransk videnskabsmand (intet navn) at få det afskrevet (vel på latin?). Det oprindelige manuskript er vel så forsvundet?

Denne latinske oversættelse skal - gennem et "pythagoræisk selskab" - være faldet i hænderne på en tysk frimurerorden (ingen årstal, ingen navne), og det er den tyske oversætter, der kommer med denne forklaring, inden brevet gengives.

Det hele lyder altså ret luftigt uden navne og årstal, og der er også ting i brevet, der efter min mening tydeligt afslører, at helt ægte kan det ikke være, selv om tonen i brevet såmænd lyder ret overbevisende.

Her gælder altså det samme som for Notovitch: før det gamle originale manuskript foreligger, tilgængeligt for videnskabelig undersøgelse, kan man ikke bedømme ægtheden.

Brevet går i øvrigt ud på, at essenerne har protegeret Jesus i hele hans virksomhed og i det hele taget spillet en afgørende rolle. På korsfæstelsen og opstandelsen gives der den naturlige forklaring, at Josef af Arimathæa og Nicodemus har nedtaget Jesu legeme, endnu mens han levede, og ved essenernes hjælp plejet ham. Disse dele af brevet lyder meget sandsynlige, mens andre er mere "kunstige", f.eks. forklaringen på "jomfrufødslen" - den fromme og naive unge Maria skulle være blevet forført af en essener, der af den sværmeriske unge pige skulle være forvekslet med en engel!! Overhovedet spiller essenerne hele vejen en hovedrolle. Helt usandsynligt lyder det også, når navnene Markus, Mattæus, Lukas og Johannes nævnes omtrent samtidigt, 7 år efter Jesu korsfæstelse?

"Himmelfarten" forklares ved, at Jesus med nogle af sine disciple gik op ad Oliebjerget, tog afsked med dem, og så forsvandt han over bjergtoppen i morgentågerne. - Dér skulle så essenerne have taget imod ham og ført ham til deres kloster - Qumran velsagtens - og efter nogle måneders forløb døde Jesus dér af svækkelse og blev hemmeligt begravet.

I sig selv kan dette brev ikke tillægges megen sandsynlighed; men det viser dog, at der gennem tiderne, måske netop gennem nogle "pythagoræiske" hemmelige selskaber (som vitterligt har eksisteret), er blevet bevaret en tradition, der forklarer Jesu død og opstandelse på naturlig måde og altså derfor gennem middelalderen kunne betragtes som et dødsensfarligt kætteri (inkquisitionen!), så dengang har "hemmelighedskræmten" været livsvigtigt! Traditionen har altså eksisteret, også gennem frimurerordenene.

Først nu, i dette århundrede, har man kunnet fremsætte så kætterske teorier uden at blive "varg i veum" - udstødt af det gode selskab, ja, truet på liv og velfærd.

For det er sikkert og veldokumenteret, at lige fra den tidligste kristendom har der været grupper, menigheder, gnostiske og andre, der søgte naturlige forklaringer på det, som senere af "kirkefædrene" blev fastlagt i de dogmer, der altså har været sejrende indenfor kirken indtil denne dag.



Paulus

Efter Jesus er Paulus hovedpersonen i den unge kristendom. Thi vel er det sådan, at Jesus er ophavsmanden til Jesu budskab, men Paulus er hovedhjørnестenen for den organiserede kristenhed og altså for den måde, **hvorpå Kristi budskab er blevet fortolket og fastlagt og bragt videre til eftertiden.**

Thi hvad man end kan mene om Paulus og hans fortolkninger, så må man sikkert give ham æren for, at der i det hele taget kunne opstå en kristen kirke, der i en klar og fast form kunne bevare og viderebringe Jesu mundtlige forkyndelse.

Paulus har aldrig set Jesus.

Eller har han? Beretningen om Paulus er meget mærkelig.

Opvokset i et velhavende jødisk hjem i Tarsus i Lilleasien; oplært både i rabbinsk jødedom og i den romersk-hellenske kultur, der omgav ham, blev han en ivrig jøde af den fanatiske, zelotiske type, og allerede som ganske ung mand hadede han de kristne, der var begyndt at gøre sig gældende og vinde tilhængere, både blandt jøder i Palæstina og blandt "hedningene" i de omliggende lande.

Paulus var noget af en fanatiker; hvad han gik ind for, det satte han alle sine kræfter, al sin energi og dygtighed ind på. Han var sikkert også - ud fra sin store begavelse og åndskraft - en meget ambitiøs mand, en mand der ville frem i første række og som følte, at der hørte han hjemme. Han var fyldt af hellig begejstring for det, han troede på, og beredt på at sætte hele sit liv ind på det.

Som ung rabbinsk uddannet jøde var det naturligt, at han ønskede at gå ind i kampen mod denne farlige ny vranglære, der var begyndt at vokse frem både her og der.

Han rejste til Jerusalem, hvor han meldte sig blandt de ortodokse jøder som en ivrig bekæmper af kristendommen. Så fanatisk en modstander af de kristne var han, at han (Ap.Gern. 8ff.) brød ind i deres huse og slæbte dem for dommeren og fik dem fængslet. Ja, da den første kristne martyr, Stefanus, blev stenet, var Paulus til stede og glædede sig derover. Han fortsatte sine studier i jødisk teologi, bl.a. vist nok hos en lærd rabbiner, Gamaliel, en retsindig mand der ifølge Ap.Gern. har udtalt, at man skulle fare forsigtigt frem mod de kristne, thi hvis det var menneskeværk, ville det falde sammen; men hvis det var Guds værk, kunne mennesker ikke hindre det. Denne mand har måske påvirket Paulus til en lidt mindre fanatisk indstilling overfor de kristne? Måske endda sået lidt tvivl i hans sjæl?

Så hører vi pludselig, at Paulus er på vej mod Damaskus i Syrien, med jødisk fuldmagt til at tilfangetage og binde de kristne, han kunne finde, og føre dem til Jerusalem!

Hvorfor i Damaskus? Her var der en jødisk menighed og en synagoge. Kunne der allerede, få år efter Kristi død og opstandelse være dannet en livskraftig og måske indflydelsesrig kristen menighed her?

I evangelierne får vi ingen forklaring. Men andetsteds fra ved vi, at essenerne havde et vigtigt center i Damaskus. Og i betragtning af at essenerne utvivlsomt stod Jesus nær, er det jo meget muligt, at der netop her er opstået en kristen menighed.

Ja, *hvis* Jesus har overlevet korsfæstelsen - hvad noget jo tyder på - og er rejst bort fra Palæstina, er det måske netop til Damaskus, hvor han i første omgang er draget hen - med støttepunkt i det essenske kloster? Og her har der altså dannet sig en kristen menighed.

Dette er naturligvis kun vage formodninger.

Jøderne i Jerusalem ved i hvert fald, at der er vækst i den kristne menighed i Damaskus. Den unge energiske og nidkære Paulus, der dengang havde sit jødiske navn Saulus, bliver sendt derud for at komme dette kætteri til livs.

Men et lille stykke vej udenfor Damaskus får Saulus en voldsom åndelig oplevelse. Han beskriver det selv i et af sine breve. Pludselig følte han sig omgivet af et strålende lys, der blændede ham, og han faldt tiljorden, og en stemme sagde til ham:

Saulus, Saulus, hvorfor forfølger du mig? Saulus spurgte:

Hvem er du, Herre? Og stemmen svarede: Jeg er Jesus, som du forfølger. Og nu mærkede

Saulus, at han var blevet blind! Stemmen pålagde ham at gå ind til byen - der ville han møde en mand ved navn Ananias, der ville vejlede ham. Og Saulus gjorde, som det var blevet ham sagt. Da denne Ananias lagde sin hånd på ham, blev han atter seende, og fra nu af var han en ligeså ivrig kristen som han før havde været en fjende af kristendommen, og han ændrede sit navn til Paulus.

En så brat omvendelse må vel antyde, at der har været lidt tvivl og usikkerhed i hans sind i forvejen?

Den tyske kontroversielle religionsforsker Holger Kersten har i sin bog "Jesus lebte in Indien" fremsat den dristige, men ikke helt umulige tanke: Var det måske Jesus selv, han mødte?* Jesus i essenerens skinnende hvide gevandt? Jesu stemme hans ansigt - hans magtfulde og kærlige blik - hans stærke og uimodståelige udstråling - som har ramt Paulus dybt i hans religiøst bevægede sind?

*svaret er ja, i henhold til skriftet 'Talmud Jmmanuel', side 63 i den norske [word-utg.](#)

Ja, har Jesus måske været sig bevidst, at denne oprigtigt religiøse, belæste og kraftfulde mand ville kunne tilføre den unge kristenhed en samlende styrke, der kunne lede de jævne disciples impulsive og begejstrede, men ganske "uintellektuelle" forkyndelse ind i mere ordnede baner?

I Damaskus, hvor Paulus modtog belæring og vejledning i kristendom, er der naturligvis ikke mere tale om Jesu tilsynekomst. Hvis han selv har opholdt sig der, har det været i dybeste hemmelighed, og han er hurtigt draget bort igen, til fjernere egne.

Paulus var jo, ligesom alle, både jøder og kristne, urokkeligt overbevist om, at Jesus var død; og de kristne anså ham for atter at være opstanden fra de døde og nu i Himlen. Hvis Jesus havde manifesteret sig for Saulus, så var det den døde og opstandne Kristus, der havde vist sig for ham, den der havde overvundet døden, ikke blot for sig selv, men for os alle, og hvis hjem nu var i Himlen.

Hvis Jesus på det tidspunkt virkelig har levet, så har det kun været essenernes hemmelige orden, der har vidst det.

Men fra nu af blev Paulus en af støttepillerne for den voksende kristendom.

Efter opstandelsen

Kan man virkelig forestille sig, at Jesus kan have overlevet korsfæstelsen, og derefter har levet mange år i fjerne egne, blandt andre folkeslag, uden at disciplene og de fremspirende kristne menigheder har vidst noget om det? Efter de kanoniserede kilder (Paulus, Apostlenes Gerninger og de fire evangelier) er det jo af "kirkefædrene", kirkekoncilierne, dogmatisk fastlået, at Jesus døde på korset, blev vakt til live igen ved et mirakel fra Gud og senere blev optaget i Himlen, og denne udlægning er 100% blevet godtaget af den sejrende kristendom og kirken indtil denne dag. At Jesus skulle have overlevet virker fuldkommen utroligt, ja, oprørende på de fleste nutidskristne. Men hvordan forholder det sig mon med den tids mennesker og den tids kommunikation?

Ganske vist var afstandene lange og de rejsende få og deres ruter uforudsigelige, men karavaner og rejsende købmænd gennemkrydsede dog landene fra det fjerne østen til Vesten - rygter spredtes, "nyheder" kom frem, om end tilfældigt og med års mellemrum. Enkelte rygter om Jesu fortsatte liv og virksomhed måtte vel være trængt frem? Men hvis sådanne rygter undertiden blev fortalt, er de sikkert blevet opfattet på en anden måde end man ville gøre det i vore dage. For den unge kristenhed var det et faktum, at Jesus døde på korset; det fortalte disciplene jo, og de var øjenvidner! Flere af dem havde endda set og talt med Herren, da han var opstanden og inden han blev optaget i Himlen. Denne udlægning var den faste, klare grundvold for den unge kristendom, og sådanne tankegange var ikke fremmede for den

tids mennesker. Hvis et enkelt rygte nåede frem om at Jesus var set et eller andet sted i det fjerne, så var det vel den himmelske Kristus, der havde manifesteret sig for en liden stund, for at udføre en gerning på Guds bud, og han ville snart vende tilbage til sin Himmels igen.

Jesus var ikke længere et menneske blandt mennesker.

Dog varede det jo et par århundreder, inden alle de forskellige kristne menigheder var forsvarligt bragt ind i folden. Egentlig skete det først ved kirkemødet i Nicæa år 325, og andre kirkemøder, da de 4 kendte evangelier blev kanoniseret, og "apokryferne", alle andre overleveringer, blev forkastet og fordømt. Hvilket kirkepolitisk - og sikkert også kristent set - var klogt og rigtigt. Men derved forsvandt meget materiale, som vor kritiske tid ville have fundet meget interessant. Derfor kan det faktisk være svært for os at vide, hvad de første kristne egentlig troede. Der har tidligt dannet sig forskellige meninger og sekter, der indbyrdes har stridt bravt. Kirkefædrene, de kirkelige magthavere, påbød simpelthen, at alle afvigende manuskripter - apokryfer - skulle tilintetgøres. Det er nok derfor, at fundene ved Qumran og Nag Hammadi var skjult i utilgængelige klippehuler eller gravet ned i sandet.

Men i de første årtier efter korsfæstelsen har der sikkert hersket forskellige opfattelser, både af begivenheder og fortolkninger.

En af de apokryfe beretninger har i hvert fald omtalt Jesus som levende og beskrevet nogle af hans vandring i den nordlige del af Syrien og i Lilleasien og også længere mod øst. Det er "Thomas' gerninger" (nært beslægtet med "Thomas-evangeliet", der blev fundet ved Nag Hammadi i 1945).

Disse to apokryfer tilhører den "gnostiske" retning inden for urkristendommen; den er mere esoterisk, mere "mystisk", og der lægges megen vægt på ritualer og indvielser. Kirkefædrene førte en desperat kamp imod denne kristne retning, og den blev da også næsten helt udryddet.

Thomas' gerninger er et ganske omfattende skrift, vist nedskrevet i Syrien, omtalt omkring 230 e.Kr. Heri hører man om, hvorledes Thomas følger Jesus på hans vandring i Lilleasien og længere mod øst; også Jesu moder Maria er med, og Maria Magdalene, og måske andre.

Ifølge disse skrifter skal Jesus og Thomas have opholdt sig i den lilleasiatiske by Edessa, og Thomas skal i særlig grad have virket som missionær i denne by. Der findes også en beretning om, at Jesus og Thomas opholdt sig en tid hos kongen af Andrapa i den nordlige del af Lilleasien - i anledning af en bryllupsfest. Beskrivelserne er absolut mere naive og legendariske end i de 4 kanoniske evangelier - men altså meget interessante ved at de tilsyneladende fortæller om Jesus efter korsfæstelsen. Det betones, at netop Thomas har stået Jesus meget nær.

I Thomas' gerninger er også beskrevet, hvorledes Jesus og Thomas opholdt sig en tid hos den indiske kong Gundafor (som man ved levede på Kristi tid); hans residensby var Taxila i Nordvest-Kashmir. Her lå et berømt gammelt universitet.

Kongen blev indviet som kristen; det var i år 47.

Til sidst blev Thomas af Jesus udsendt som missionær til Indien, tilsyneladende meget modstræbende (en legendarisk beretning omkring dette). At Thomas har virket i mange år som missionær i Indien og dér har grundlagt flere kristne menigheder er en almindelig antagelse. Bl.a. Marco Polo har fortalt om sådanne såkaldte "Thomas-kristne", som han mødte i Indien på sine lange rejser.

Det er her i Thomas' gerninger, at man finder de dunkle ord af Thomas: "Jeg takker dig, Herre, at du døde for en kort tid, for at jeg kan leve i dig evindeligt - - og omvende mange andre

Også det apokryfe "Philip-evangelium" omtaler Jesus efter korsfæstelsen; her fortælles, at tre kvinder fulgte Jesus på hans vandring (rejser, thi det har nok også undertiden været på æselryg). Alle tre hed de Maria, det var Jesu moder og dennes søster samt Maria Magdalene.

Er Jesus så måske fra Taxila vandret videre ind i Kashmir? Fulgt af sin mor og Maria

Magdalené og andre?

Holger Kersten fortæller, at der på vejen imellem Taxila og Srinagar, omtrent ved grænsen mellem det nuværende Pakistan og Kashmir, findes en gammel "helgengrav", der af befolkningen kaldes "Moder Marias sidste hvilested". Denne grav er orienteret øst-vest, efter jødisk skik, hvilket antyder, at den stammer fra tiden før muslimernes indtog omkr. 700 e.Kr. (Muslimske grave ligger orienteret mod Mekka). Hvis befolkningen, dengang Islam blev indført, har erklæret, at dette var Jesu moder Marias grav, har muslimerne respekteret det. Mange pilgrimme besøgte og besøger graven.

Efter evangelierne stod Jesus ikke sin mor særlig nær. Et par gange fortælles der, hvorledes han afviste hende ret eftertrykkeligt. Det var, når hun forsøgte at dirigere ham og blande sig i hans dispositioner. Slægtskabsbånd måtte ikke på nogen måde hindre et menneske i at følge "sit kald". Men hun var jo hans mor - sikkert tidligt enke - og efter korsfæstelsen har hun måske - en kortere tid - været i personlig fare for forfølgelse? Oplevelsen efter korsfæstelsen, da hun mødte sin søn levende igen, har sikkert bundet hendes hjerte uløseligt fast til denne hendes ældste søn, der havde lidt så meget, og hvem Gud atter havde oprejst fra den frygtelige død på korset. Nu ville hun ikke mere skilles fra ham. Sådan kan det måske tænkes?

Alt dette er naturligvis kun formodninger og tanker, sat i gang ved eksistensen af en "Moder Marias grav", der gennem århundreder, ja, årtusinder er blevet æret af den lokale befolkning.

Disse apokryfe glimt af Jesu vandringer i Lilleasien og Persien og længere mod øst er de ældste skriftlige antydninger af, at Jesus har overlevet korsfæstelsen og har fortsat sin gerning i andre lande - efter at han i Palæstina havde "rystet støvet af sine fødder".

Men der findes også islamiske og persiske overleveringer om Jesus - de er langt senere, men vel nedskrevet efter stedlige traditioner, der åbenbart endnu dengang levede blandt folk; og måske efter ældre, nu forsvundne manuskripter?

Jesu grav i Srinagar

I 1986 tog jeg på en rejse til Ladakh, der ligger i Nordindien, inde mellem to af Himalayas høje bjergkæder. Ladakh er religiøst og kulturelt en del af Tibet, men da det er under indisk overherredømme, har det undgået Maos forfølgelser og ødelæggelser.

En "tilfældighed" gav mig en bog af Holger Kersten i hænde. Ved en mellemlanding i New Delhi gik jeg en tur på egen hånd, og i en boghandel stødte jeg på denne bog.

Vor rejse gik over den charmerende by Srinagar i det paradisiske skønne og frugtbare Kashmir, hvor vi havde nogle dages ophold. I min nyerhvervede bog læste jeg om overleveringen om, at Jesus lå begravet her i Srinagar! Straks lød det helt absurd for mig. Jesus var jo død på korset. Død som et "sonoffer" for vore synders skyld. Ved sin død havde han "løskøbt" os til frelse.

Denne offertanke havde jeg nu aldrig kunnet forlige mig med. En gud, der ønskede at hans søn skulle pine og dø som et "offer" - nej, det var for primitivt. Men et frivilligt offer? Var der noget større i denne verden end at give sit liv for andre? Men hvordan kunne *vore* synder tilgives, fordi en anden led en smertefuld død?

Denne paulinske offerteorie tiltalte mig ikke; jeg forstod den simpelthen ikke - den smagte for meget af oldtidens guder, der forlangte blodige "ofre" for at forsones.

Jeg mindedes nu fjernt, at jeg havde hørt noget om, at muslimerne mente, at Jesus ikke var død på korset, men havde overlevet korsfæstelsen. Jeg havde dog rent instinktmæssigt forkastet denne tanke som en plump fornægtelse af det centrale i kristendommen: Jesus døde

”for vore synders skyld“.

Men er dette det centrale i kristendommen?

Ved nogen eftertanke måtte jeg sige nej. Det centrale i kristendommen måtte være Jesu budskab.

Jeg tog ind til den gamle del af byen, en livlig broget orientalsk by med bazargader og travl færdsel; kvinderne klædt i farverige indiske sarier eller muslimske buksedrager og flagrende slør. Hvordan skulle jeg mon finde denne grav, der skulle ligge i et kvarter ved navn Rauzabal?

Men den første taxachauffør jeg spurgte, vidste udmærket besked om profeten Juz Asafs grav; ja, mange mente, at Juz Asaf var den samme som Jesus, de kristnes største helgen.

Jeg blev kørt derhen. En lille hvid bygning, et beskedent mausolæum midt i den travle støvede gamle by.

Straks da jeg gik hen imod det jemgitter, der omgav mausolæet, kom en mand hen til mig; det var vogteren af graven. Jeg fik senere at vide, at dette hverv gik i arv fra far til søn. Den samme slægt havde vogtet denne helligdom i hvert fald siden 1700-tallet. Han lukkede mig ind. Inde i det halvmørke rum, omgivet af et grønt gitterværk, stod en meget lang stensarkofag. Noget af den var dækket af et klæde, alt temmelig støvet - men det var jo sommertørke; støv trængte ind overalt. Men ”Juz Asafs“ rigtige sarkofag stod nede under gulvet, i en dyb krypt, fik jeg at vide. Den fik jeg ikke at se. Adgangen var kun en lille lem i gulvet.

Manden fortalte mig, at både muslimer, buddhister og også kristne stadig valfartede til denne grav - dog ikke så talrigt som tidligere, sukkede han. Dette besøg satte mange tanker i bevægelse hos mig. **Hvem var denne ”Juz Asaf“?** Var det virkelig muligt, at en helgengrav kunne være så gammel - næsten 2000 år? På Jesu tid var Kashmir et af de vigtigste områder for buddhismen, og den største gren af denne lære, Mahayana, skulle være formuleret og vedtaget her i Srinagar (ved et munkekonvent knap 100 år e.Kr.).

Også en del hinduer var - og er - stadig bosat i Kashmir.

Og omkring år 700 kom så muslimerne, der med vanlig nidkærhed, med ild og sværd, indførte islam i Kashmir, og her er det stadig den islamiske tro, der præger landet.

Buddhismen er faktisk helt udryddet - trængt mod øst, ind bag Himalayas uvejsomme, beskyttende fjelde. Ladakh er stadig helt overvejende buddhistisk.

Muslimerne nedbrød de buddhistiske klostre og helligsteder - men de skånedes denne ”profetgrav“ i Srinagar, thi befolkningen fortalte, at profeten Juz Asaf var den samme som Jesus. Og muslimerne kendte jo i forvejen Jesus og ærede ham som en profet.

Da jeg forlod graven, bad jeg min chauffør om at køre til en boghandel. Rigtige boghandlere er et ret sjældent fænomen i disse ”u-lande“. Men chaufføren kendte ”byens bedste boghandel“ og kørte mig derhen. Boghandleren talte naturligvis udmærket engelsk, og da jeg spurgte, om han havde nogen litteratur på engelsk om Juz Asaf-Jesus, kom han straks med to små bøger, skrevet af to historisk kyndige Srinagar-borgere:

Aziz Kashmiri, redaktør af dagbladet ”Roshni“ og forfatter til bogen ”Christ in Kashmir“, der er kommet i flere oplag, og Ph.dr. Mohammed Yasin; begge bøger er skrevet 1970-80, og begge forfattere har samlet oplysninger fra gamle islamiske og persiske historiske værker. Fra disse bøger, og fra Holger Kerstens bog ”Jesus lived in India“ (1983) har jeg mine oplysninger, hvilket jo viser, at flere islamiske forfattere i vore dage beskæftiger sig med dette emne.

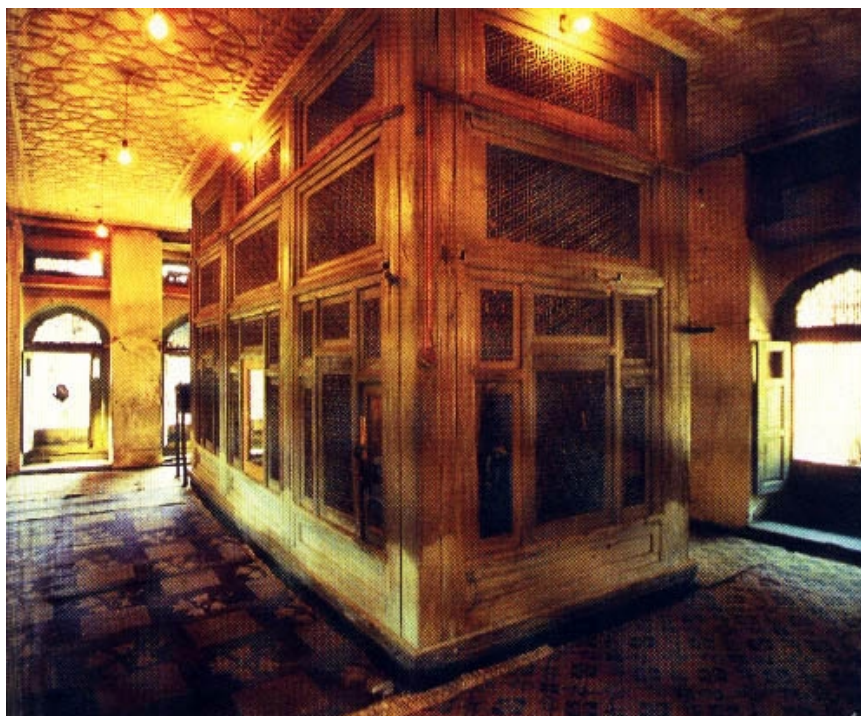
Islamiske overleveringer

Som bekendt ærer islamitterne Jesus som en Guds profet, faktisk en af de største før Muhammed. Den islamiske tro er opstået på et grundlag af jødedom og kristendom og gammel arabisk religion, sammenblandet i en højere enhed, der er fremkommet ved profeten Muhammeds "åbenbaringer" fra Gud, gennem ærkeenglen Gabriel.

Muhammed levede i Arabien (til 632), hvor han snart fik mange tilhængere, ivrige og missionslystne. Allerede i samme århundrede begyndte muhammedanerne deres i historien helt enestående ekspansion; nyomvendte krigeriske horder og hære bredte sig ud over Nordafrika, Mellemøsten, Syrien, Irak og Iran, helt over i Nordindien (Kashmir). Og hvor de kom frem, indførte de i "hellig krig" og religiøs begejstring "den rette tro", ofte ved ret hårdhændede metoder.

Allerede før år 700 var de nået til Kashmir.

I dette frugtbare og veldyrkede land mellem vandrige floder levede en fredelig og højtudviklet befolkning - sikkert med tydelige rester af jødisk indvandring (nogle af de "tabte", bortflygtede jødiske stammer menes at have slået sig ned her), tilsyneladende i harmoni med den herskende buddhisme, der her havde oprettet klostre og bygget templer. Muhammedanerne fik snart befolkningen omvendt til islam, og de nedrev klostre og ødelagde templer og helligsteder.



Bildet - indenfor i Rozabal-bygningen med helliggraven.

Men der var dog en gammel helgengrav i Srinagar, som islamitterne skånede - ja, ikke blot skånede, men selv holdt højt i ære; thi befolkningen fortalte, at det var profeten Juz Asafs grav, og Juz Asaf var den samme som Jesus (Issa). Om denne profet fortalte de, at han var kommet vandrende fra et fjernt land i vest, på kong Gopadattas tid (1 .årh. e.Kr.), og han havde levet her i landet til sin høje alderdom og prædikeret og helbredt, højt elsket og respekteret af alle folk. Hans navn holdtes stadig i ære, og mange valfartede til hans grav.

Og det forholder sig faktisk således, at i årene efter Jesu korsfæstelse optræder der her en profet ved navn Juz Asaf, som påstås at være den samme som Jesus. Og noget tyder på, at det virkelig kan være Jesus.

Navnet skulle betyde "de renes fører" eller de "rensedes leder, mester", og skulle hentyde til, at Jesus engang skulle have helbredt nogle spedalske. Juz kan måske også være en forvanskning af Jesus, Issu (buddhisterne), Issa (muslimerne).

En persisk overlevering fortæller, at kongen af Nisibis, i Lilleasien, sendte bud til Jesus, der dengang opholdt sig i Damaskus. Kongen var syg og mente, at Jesus kunne helbrede ham. Jesus sendte sin ledsager Thomas til ham, og denne discipel helbredte kongen. Senere ankom Jesus selv. I Abur Jafar Mohammeds historiske værk "Tafsir ibn Kari Tabri", bd.3, s.197 (efter Holger Kersten) fortælles videre, at Jesu ophold i Nisibis blev farligt for ham, ja, livsfarligt, så han måtte hurtigt rejse bort med sit følge. Havde nogle af hans fjender fra Palæstina opsporet ham?

Under sådanne omstændigheder kan det vel være meget naturligt, om Jesus ikke har haft noget imod at være kendt under et andet navn. I nogle år har Jesus måske rejst rundt i Lilleasien. I Efesus er der således et hus, hvor efter traditionen Jesu moder Maria har boet. Men med tiden er Jesus søgt længere mod øst, thi det er helt ovre i Nordindien, i Kashmir, at der findes overleveringer om denne profet Juz Asaf. Om ham fortælles, at han var en fyrste - måske en "fredsfyrste" - der havde gennemgået store lidelser; han var kommet fra et land langt mod vest. Følgende oplysninger har jeg hovedsagelig fra de to tidligere nævnte historikere fra Srinagar, der i de senere år har beskæftiget sig med at finde historiske overleveringer om Juz Asaf - Jesus, samt fra den tyske forsker Holger Kersten.



Gravmindet, dækket med et klæde.

Den indiske historiker Mulla Nadiri (fra Kashmir) skrev ca. 1400 i sit værk om landets historie og dets konger bl.a.: "... derefter kom Gopananda på tronen, også kaldet Gopadatta. Under hans regering blev det gamle tempel på Salomons bjerg genopbygget. - På denne tid kom profeten Juz Asaf til denne hellige dal (Kashmir) - ved sin

fromhed og sine dyder vandt han folket for sig, også kongen. Juz Asaf kaldte sig selv et sendebud fra Gud.“

På det dengang nyopbyggede Salomons tempel, hvoraf der stadig findes ruiner, er der fire indskrifter i portalen. De to første angiver navnene på bygmestre. Men de to sidste har interesse i vor sammenhæng. Den ene indskrift lyder: På denne tid prædikede profeten Juz Asaf. Den anden siger: Han er Jussu Jesus), Israels børns profet (bani Israels). - Så vidt Mulla Nadiri.

Salomons tempel - Israels børn - dette viser befolkningens stærke jødiske islæt. Profeten Juz Asaf opfattedes som særlig hørende sammen med jøderne.

Hvis Notovitj har ret, kan Jesus på sin ungdoms ”studierejse“ have været i Kashmir (Taxila) og har kendt til befolkningen og dens kår - og behov.

På tempelindskrifterne er anført årstallet (efter vor tids-regning) 107 e.Kr. Så gammel kan Jesus vel næppe være blevet, men på den tid templets ombygning var færdiggjort, kan han jo godt være død. Dog har han præget sin tid så stærkt, at han må mindes på templet i en indskrift. Nogle af bogstaverne kan endnu svagt tydes. Men kunne altså endnu læses omkring år 1400.

Og Nadiri skriver videre, at han har set i en af hinduernes bøger, at denne profet virkelig var Issa Jesus), som også var kendt under navnet Juz Asaf.

Der er mange andre tegn på, at befolkningen i Kashmir var - og stadig er -jødisk præget. Mange stednavne er bevaret til nutiden; en stor del af befolkningen viser et umiskendeligt jødisk racepræg, og der er kulturelle og endog sproglige ligheder. Kashmirisk stammer ikke fra sanskrit, men er et blandingssprog, hvori indgår mange hæbraiske ord. Flere moderne forskere har beskæftiget sig med dette problem, der endda afspejler sig i rejsebøger og guider.

Stednavne? Hvis Jesus - Juz Asaf - virkelig har opholdt sig så mange år i Kashmir, vandret rundt i landet, prædiket og helbredt og haft så stor betydning, at landets befolkning huskede ham gennem 6-700 år og kunne fortælle de indtrængende muslimer om ham og stadig valfartede til hans grav, kunne man tro, at der måske endnu var stednavne, der vidne-de om, at her havde han opholdt sig - måske boet en tid?

Og der er faktisk mange. Holger Kersten nævner blandt andre: Juz Marg, Arya Issa, Issa Kush, Juzu Raja, Juzu Varman osv. Denne profet må have gjort et dybt indtryk på befolkningen, og de har med åbne sind taget imod hans forkyndelse.

De hyrder og bønder afjødisk afstamning, der dengang levede i Kashmir, har åbenbart ikke været nær så ”skriftkloge“ eller bundet så bogstaveligt til Moseloven, at det er faldet nogen af dem ind at gøre oprør imod eller at forfølge denne profet.

Selv landets konge, eller rajah, har været denne profet venlig stemt, ja, har sat ham højt. Mulla Nadiri fortæller således, at nogle hinduer engang gik til kongen for at klage over Juz Asaf - hinduerne er mere intolerante end buddhisterne - de magtfulde brahminere kan i nogen grad sammenlignes med de ”skriftkloge“. Men kongen afviste dem. I det buddhistisk-jødisk prægede Kashmir har der åbenbart ikke været nogen kasteproblemer.

Endnu et glimt af Jesus -Juz Asaf fås i Al Said us Sadins historiske værk fra 962, hvori han omtaler Jesu to rejser til Indien, og fortæller, at denne mand ender sit liv som profeten Juz Asaf i Kashmir, hvor hans grav findes. Denne bog er oversat til tysk af orientlisten Max Mueller i 1882, oplyser Holger Kersten.

Koranen omtaler flere gange med stor bestemthed, at Jesus overlevede korsfæstelsen og

fortsatte sin profetiske gerning andetsteds. Et sted står der: Vi (Allah) gav ham og hans moder Maria et tilflugtssted i en fredfyldt dal gennemstrømmet af klare vandløb.

- Hermed hentydes måske til Kashmir, der i sammenligning med de arabiske ørkenlande var et sandt paradys, grønt og frodigt og gennemskåret af vandrige floder.

Nogle af de ældste buddhistiske overleveringer er de 18 purana'er skrevet på sanskrit; de gengiver beretninger op gennem tiderne. I den 9. purana (det 5. årh.) findes en legendarisk fortælling, der synes at pege mod Jesus.

Den berømte krigeriske maharajah Shalwashin (egnen omkring Kashmir), besejrede mange fjendtlige asiatiske stammer og skabte ro og ordnede forhold i sit rige. Ifølge professor Hassnain levede han i det 1. årh. e. Kr.

Denne rajah var engang på rejse i Himalaya, og der så han en lyshudet mand i hvide klæder sidde på en klippe. Han så ud til at være en profet (seer, hellig forkynder; vi mangler glosen på dansk). Rajahen spurgte, hvem han var, og han svarede, at han hed Jushafatuz Asaf). Jeg kaldes Guds søn, sagde han, født af en jomfru (ung kvinde), og jeg er åndelig leder for de ikke-troende (altså hverken buddhister eller hinduer), og jeg søger ihærdigt efter sandheden. Kongen spurgte ham: Hvad er da din religion?

Den hvidklædte mand svarede: O, store konge, jeg kommer fra et fremmed land, hvor troen ikke trives og ondskaben har magt. Der fremstod jeg som Messias. Men djævelen Ibamash for de ugudelige manifesterede sig på en frygtelig måde, og jeg blev udleveret til hendes (Ibamash's) magt. O konge, lyt til det budskab, jeg bragte til de ikke-troende (vel jøderne): efter åndelig renselse og efter at have søgt tilflugt i bønner til Naigana skal menneskene bede til den Evige. Gennem retfærdighed, sandhed, meditation og sindets samling om det væsentlige vil menneskene finde vej til Issa midt i lyset. Gud, der er som sollyset, vil til sidst forene alle de vandrende søgende i ham selv. Således vil, O konge, Ibamash blive tilintetgjort, og det velsignede billede af Issa, den lykkebringende, vil for evigt bo i hjerterne. Jeg blev kaldt Issa Masih (Messias).

Denne beretning stammer som sagt fra mundtlig overlevering i det 5. årh. i et buddhistisk miljø. Ibamash må være en lokal benævnelse for ondskabens magt (hunkøn!), og Naigana vel en buddhistisk helgen. (Gengivet efter Holger Kersten).

I Kalhanas historiske værk om Kashmir på sanskrit (12. årh.) findes forskellige legender og historier, indsamlet fra folkelige overleveringer. Her findes også en legende, der uklart og lidt forvirret synes at gengive et minde om Jesus - Issa i Kashmir. Fortællingen lyder:

Der var en hellig mand, som udførte mirakler - helbredte og prædikede; hans navn var Isana. Om ham fortælles, at han engang havde frelst en højtstående statsmand Vazir fra en korsfæstelse og bragt ham tilbage til livet. Kalhana skriver ligeledes, at denne Isana var Kashmirs sidste store reformator, og at han levede i 1. Århundrede.

- Da korsfæstelse som omtalt er en ukendt straf i Kashmir (Indien), er det, som om forbindelsen mellem "frelst fra korsfæstelse" og den hellige Isana kunne tyde på, at fortællingen er et forvansket minde om profeten Isana - Isa - Jesus ...

Denne Juz Asaf- Issa kaldes i overleveringerne ofte en "profet", ligesom graven i Srinagar den dag i dag populært kaldes "profetens grav". Dette viser, at graven og minderne om denne mand i hvert fald er ældre end islam. Muslimerne ville aldrig have anerkendt nogen "profet" efter Muhammed, som anses for verdens sidste og største profet.

Graven og traditionen har altså bevisligt eksisteret, allerede dengang muslimerne erobrede landet omkr. 700 e.Kr.

Graven i Srinagar

Tilbage til den ældgamle helgengrav i Srinagar, midt inde i den gamle bydels krogede gader. Den smukke hvidkalkede bygning med buede vinduer og tredobbelt tag efter østerlandsk skik kaldes Rauzabal - profetgraven.

Mausolæet indeholder to aflange stensarkofager, der står i forlængelse af hinanden, dækket af klæde og beskyttet af et gitterværk. I dag virker det nok lidt støvet og forsømt - efter vor vesteuropæiske standard. Men stadig kommer en del pilgrimme hvert år til denne grav, både muslimer, kristne, buddhister og selv hinduer. Er det ikke en mærkelig og opløftende tanke, at disse forskellige religioner kan samles om - Jesus?

Den længste sarkofag er Juz Asafs, og den mindre tilhører en muslimsk helgen fra det 15. årh. Begge stenkisterne peger mod nord-syd, efter muslimsk gravskik (iflg. Holger Kersten). Men disse sarkofager er kun anbragt for et syns skyld. Jesu virkelige kiste findes i en krypt under gravmælet. Kun en smal åbning giver adgang til selve gravkrypten, og der er ikke offentlig adgang.

Men den tyske forsker Holger Kersten har, sammen med professor Hassnain fra Srinagar, fået lov til at undersøge krypten.

Og her viser det sig, at den kiste, der skulle indeholde Jesu jordiske rester, er orienteret øst-vest efter jødisk gravskik. Denne grav må altså stamme fra tiden før muslimernes invasion. Der var andre gådefulde træk ved denne grav. For enden af kisten var der i stenen indhugget noget, der ved rensning viste sig at være to fodaftryk. Det mærkelige var, at der i fodsålerne tydeligt var angivet to dybe mærker - ar efter korsfæstelsen?

Korsfæstelse var som sagt en ukendt straf i Asien. Mærkerne i fodsålerne kan således tyde på, at denne mand var -Jesus. Hele denne påstand, at Jesus skulle have overlevet korsfæstelsen og derefter have foretaget lange rejser nord og øst for Palæstina, hvor han overalt "lærte folket" og ved sin forbilledlige levevis og sin åndelige autoritet og stærke "udstråling" vandt mange tilhængere, hviler på fire argumenter:

- 1) Den *sandsynlige* forklaring på "opstandelsen", nemlig at Jesus har overlevet de ca. 6 timer på korset og er blevet bragt tilbage til livet efter Guds plan og ved kærlige venners hjælp.
- 2) De dunkle og usikre apokryfe overleveringer (forvanskede og legendariske - men med en kerne af sandhed?), især i "Thomas' gerninger", om Jesu rejser i nord og øst efter korsfæstelsen.
- 3) Den folkelige overlevering i Kashmir, der var så stærk, at Jesus, Juz Asaf, blev begravet i Srinagar, og hans grav gennem århundreder blev et kendt valfartssted, så betydningsfuldt og estimeret, at muslimerne ved deres invasion i Kashmir omkr. år 700 lod sig overbevise om, at denne profet, kaldet Issa (Issu) eller Juz Asaf, virkelig var Jesus, som muslimerne jo ærede som en stor profet.
- 4) At denne profet, indvandret vestfra (fra "det hellige land"), var Jesus, hvad befolkningen jo hævdede.

Disse påstande kan måske støttes af den usikre "essenske overlevering", der i sig selv sikkert ikke er ægte, men vel kan antyde, at der har været en tradition for en naturlig forklaring på "opstandelsen", bevaret gennem tiderne af "hemmelige selskaber", der jo vitterlig har eksisteret.

Altsammen til syvende og sidst altså en trossag.

Men den gængse kirkelige udlægning, med offerdøden på korset, den mirakuløse opstandelse med hjælp af engle, der væltede gravstenen bort, og den legemlige himmelfart beror sandelig også på tro - selv om denne tro for mange århundreder siden har udmøntet sig i en magtfuld kirke.

Hvad man så vil "tro", afhænger af et valg. Således som enhver tro, der ikke blot mekanisk er

overleveret, men personligt tilegnet, bygger på et bevidst valg. Mange vil dog sikkert vælge at tro hverken det ene eller det andet, men lade sindet være åbent.

Konciliet i Haran i slutningen af det 1. årh.

Om den gamle profet Juz Asaf virkelig har været den samme som Jesus kan ikke "bevises", men den vedholdende folkelige overlevering derom i Kashmir tyder derpå. Og hvis Jesus virkelig har overlevet korsfæstelsen og er draget bort fra Palæstina, lyder det ret sandsynligt, at han er rejst østover og har endt sine dage i Kashmir, den venlige og frugtbare dal, hvis befolkning for en stor del har været jødisk præget. Der tales jo også om et "Salomons tempel", der ved denne tid blev restaureret. Ruiner deraf findes endnu, og indskriften, der fortæller, at Juz Asaf er den samme som Jesus, skal delvis kunne tydes den dag i dag. Kashmir var dengang overvejende buddhistisk. Rajahen af Kashmir må dog også have været påvirket af Juz Asaf, hvem han jo forsvarede mod hinduistiske brahminers fjendskab. Men Kashmir var kun en del af det udstrakte indisk-skytiske rige, og kejseren over dette rige, den berømte Kanishka (78-103 e.Kr.), residerede undertiden i Taxila, den gamle universitetsby (hvor Jesus og Thomas ifølge "Thomas' gerninger" en tid havde opholdt sig). I den følgende skildring holder jeg mig for en stor del til Holger Kerstens undersøgelser.

Kanishka var en dygtig, højt kultiveret og tolerant kejser, og han ville gerne forsøge at forene de mange dele af sit mægtige rige bl.a. ved hjælp af en religion, som de fleste kunne acceptere. Selv var han buddhist, men han var foruroliget over den uenighed, der herskede blandt de buddhistiske munke; forskellige sekter stredes om magten. Især var der to retninger, der var stærkt uenige. De kaldes Mahayana (den store vogn) og Hinayana (den lille vogn). Hinayana hævdede at være den mest ortodokse; den der stod Buddhas tanker nærmest, således som de var overleveret gennem munkevæsenet, der nogle steder havde udviklet sig til en indflydelsesrig magtfaktor.

Måske var Hinayana også noget præget af brahminismen? Der var jo gået over 500 år siden Buddha var død. Hinayana gik i grove træk ud på, at ethvert menneske selv alene havde ansvar for sin frelse og måtte arbejde individuelt på at slippe ud af de mange lidelsesfulde eksistenser, reinkarnationer, her på Jorden. Og dette gjorde man ved at forsøge at slukke alt begær, begær efter rigdom og lykke, begær efter liv. Midlerne var bl.a. meditation og askese. Desuden naturligvis personlig fromhed. Også ritualer og ceremonier udført af munke spillede en rolle. Hinayana-munkevæsenet havde udviklet sig til en åndelig og politisk magtfaktor.

Mahayana er mere rettet mod at få hele folket med. Mahayana er derfor mindre streng og teoretisk end Hinayana. I Mahayana betragtes den historiske Buddha som en inkarnation (avatar), altså vesterlandsk udtrykt en slags Guds sende-bud) fra Ur-buddha, "den evige Buddha" (hvilket begreb jo ligger vor vesterlandske forestilling om Gud nær). Denne himmelske magt opfattes som en "verdensorden", der er retfærdig og barmhjertig og vil, at alle skal frelses. Denne retfærdighed virker bl.a. gennem karmaloven: Hvad du sår, skal du - før eller senere - høste. Er du retsindig og barmhjertig i dette liv og bærer din modgang med tålmod, bliver dit næste liv på Jorden bedre, men hvis du er ond, bliver du "straffet" ved modgang og ulykke i dit næste liv. "Straffen" skal snarere opfattes som en konsekvens. "Verdensordenen" ønsker at fremme barmhjertighed og sanddrøhed og godhed, og det må menneskene lære gennem erfaringer. Men for at hjælpe menneskene optræder på Jorden

gennem tiderne mange forskellige sendebud fra Gud, himmelske inkarnationer, buddhisterne kalder de største af dem bodhisattvaer, det er mennesker, der selv har gjort sig fortjent til den endelige frelse i Nirvana, men som af medfølelse med menneskene har ønsket at inkarnere på Jorden for at vejlede og oplyse menneskene til at finde frelsen. - Dalai Lama, der jo hører til Mahayana, opfattes som en inkarnation af Avalokitesvara, barmhjertighedens bodhisattva.

Mahayana-buddhismen har således visse træk tilfælles med kristendommen, især betoningen af barmhjertighed, der jo ligger næstekærligheden meget nær. (Denne lighed fremhæves blandt mange andre også af professor Harry Thomson i hans artikel om buddhisme i "Verdensreligionerne."

Disse to retninger, den præstedominerede Hinayana og den mere folkelige og rummelige Mahayana sloges om magten på kejser Kanishkas koncilium, der fandt sted i den lille by Haran lige nord for Srinagar. 1500 munke (og nonner?) og lærde mænd deltog i dette vigtige møde. Det var i slutningen af 1. årh. e.Kr.

Hvis profeten og vismanden Juz Asaf-Jesus - har levet dengang, hvad der jo er ret stor sandsynlighed for, har han sikkert taget levende del i diskussionerne. Han har i hvert fald gennem sin forkyndelse været med til at forberede grundlaget. Hans forkyndelse lå jo i ret høj grad på linie med Mahayanabuddhismen - efter hvad der er overleveret om denne profets virksomhed - og efter hvad vi kender til Jesu forkyndelse, rettet som den var mod alle menneskers frelse, gennem vejledning af profeter, verdensgenløbere, bodhisattva'er - forskellige navne for det samme begreb: Guds sendebud.

Den vestfra indvandrede profet Juz Asafs indflydelse må have været meget stor i Kashmir, at dømme efter hans gravmæle og den i mange århundreder levende erindring om denne hellige profet.

Når det derfor blev Mahayana-buddhismen, der på dette koncilium i Haran gik af med sejren, er der en stor sandsynlighed for, at denne profet med sit "kristne" budskab har formået at lægge sit lod i vægtskålen - har kunnet gøre sin indflydelse gældende både hos kejser og rajah og hos det brede folk.

Dette er kun formodninger, der dog hviler på en vis sandsynlighed.

Mahayana-buddhismen sejrede altså i hele Kanishkas nord-indiske rige, og senere med lokale forskelle i Tibet, Kina og Japan.

Hinayana-buddhismen finder man i vore dage i Burma,

Thailand og på Sri Lanka. Senere forsvandt buddhismen næsten helt i Nordindien, men denne religions rolle er langtfra udspillet, hvilket den store vesterlandske interesse for sider af buddhismen vidner om.

Men en mærkelig og opløftende tanke vil det være for mange kristne, om Jesu opgave som Guds sendebud således måske slet ikke var begrænset til de 2-3 års virksomhed i Palæstina? Om Jesu indflydelse - hans budskab - ikke er begrænset til den kristne kirke, men har virket, virker og vil virke langt videre ud?

59

Betragtninger

Jesu virke i Palæstina strakte sig kun over 2-3 år og det endte - ydre set - som en fiasko. Kun nogle få jævne folk troede på ham og fulgte ham - men hvor meget forstod de ham i grunden? Selv disciplene afslørede ofte en stor mangel på forståelse for hans budskab - når de f.eks. skændtes om, hvem af dem der vel fik den fineste plads i Himlen! Men de troede på ham, inderligt og oprigtigt, og opbevarede hans ord i deres hjerter.

Den ”kloge“, den officielle jødedom afviste ham med foragt, der blev til frygt og had - til sidst fik de ham dømt til døden -til korsfæstelse, som en forbryder.

Denne frygtelige begivenhed var nødvendig for at vække jødernes - verdens - opmærksomhed - forfærdelse og stillingtagen. Dette var Jesu ”offer“, hvorved han på en i verdens religionshistorie enestående måde personligt solidariserede sig med taberne, de lidende, de der tilsyneladende led et totalt nederlag i livet, dem uden håb. Og han viste hvorledes man skal møde en sådan knusende og håbløs skæbne, nemlig uden bitterhed - i tiltro til Gud.

Og opstandelsen bagefter hvad enten man mener at den skete ved et ”mirakel“ i strid med naturlovene eller ved et mirakel, der fandt sted ved kloge og kærlige menneskers hjælp -i begge tilfælde fortæller denne opstandelse os, at der er håb hinsides døden - Jesus sejrede over den død, hans fjender havde tiltænkt ham.

Mange føler sig trøstet gennem den første udlægning - men også mange nutidsmennesker vil kunne opbygges og styrkes gennem den sidste fortolkning, der svarer til det verdensbillede, vi lever i nu. De vil ad denne vej kunne komme Jesus nærmere og derved også til hans *budskab*.

Og tid af denne ”fiasko“ voksede der snart en meget betydningsfuld og magtfuld verdensreligion op - en religion der blev en såre vigtig del af grundlaget for Europas senere frodige kulturudfoldelse, som satte og stadig sætter sit meget stærke præg på hele vor klode. Dette er vel det egentlige ”mirakel“ ved Jesu virke? Den egentlige og betydningsfulde ”opstandelse“?

Hvis Jesus overlevede korsfæstelsen og vandrede mod øst, og til slut levede som en agtet og elsket profet i mange år i Kashmir især som den daværende jødiske befolknings ”profet“ hvordan kan det da gå til, at der er så få minder om hans profetgerning her? Kun nogle få almindelige antydninger af, at han har ”søgt sandheden“ - trøstet og helbredt - styrket de gode kræfter i menneskene og bekæmpet ondskab og egoisme. Men ingen ”evangelier“ er overleveret, ingen dybsindige og gribende og provokerende udtalelser - ingen lignelser der rammer dybt ind i menneskenes forhold til hinanden og til Gud - - det vi her i Vesten kalder ”Jesu budskab“, kan man næppe finde spor af i det nordindiske område, hvor han - måske - har virket i så mange år?

Kan denne profet, Juz Asaf, da virkelig være den samme som Jesus?

De fleste vil tvivle.

Men det er måske netop Guds vilje, at det skal være sådan. Thi tænk hvis det virkelig kunne ”bevises“, at det forholdt sig således? Så ville på een gang grundlaget for den ortodokse kristne kirke vakle. Hvad med opstandelse og himmelfart? Hvad med de dogmer som ”bekendelsen“ bygger på? Millioner af mennesker ville føle sig hjemløse og bedragne. Hvis troen på dogmerne skal falde - efterhånden, - hos nogle mennesker, da skal det ske gennem tro, ikke gennem videnskabelige beviser. Og tro er et personligt anliggende.

Dog kan der findes mange og dybe forskelle på de åndelige, de religiøse omgivelser i de to miljø'er hvor Jesus - måske udøvede sin virksomhed.

I Palæstina herskede en streng, stiv lovreligion, der satte lovens bogstav over dens ånd; og mod den magtfulde og ofte fanatiske præstestand satte dette ene menneske sig op, i uforfærdet modstand og med sviende kritik. Magthaverne - både de jødiske, åndelige autoriteter og den romerske besættelsesmagt følte sig efterhånden truet af denne dristige oprører, der syntes at få mere og mere medhold i befolkningen. Både den etablerede jødedom og den romerske besættelsesmagt frygtede ham, især efter den jublende modtagelse, befolkningen havde givet ham ved indtoget i Jerusalem Palmesøndag og på grund af ”optøjerne“ ved ”tempelrensningen“, hvor Jesus jo optrådte meget provokerende, på en tid hvor store og

letbevægelige folkemasser befandt sig i byen på grund af Påsken.

Til sidst var Jesu ”oprør“ blevet dødsensfarligt - især for ham selv. Den kamp kunne han ikke vinde. Denne mand forkyndte noget, der kunne få skæbnesvangre følger. Han måtte dø! Korsfæstelsen af denne mand, der af næsten alle inderst inde blev opfattet som en hellig mand, gjorde et voldsomt indtryk på det dybt religiøse jødiske folk. Stærke følelser - for og imod - var vakt.

Så kom den overraskende og uforklarlige ”opstandelse fra de døde“. Og efter nogen tid at have færdes her på Jorden tilsyneladende som et levende menneske, forsvandt han atter - forsvandt uden at nogen vidste, hvor han var blevet af. Hvor kunne han være gået hen, andre steder end hjem til sin himmelske fader, der havde sendt ham?

Disciplene havde fået nyt mod. Pinsens ekstatiske oplevelser - med masseomvendelser - blev begyndelsen til en spirende kristendom - disciplene havde genvundet troen og begejstringen. Og så kom Paulus. Han satte det hele i system, gav begivenhederne sammenhæng og en guddommelig forklaring: Jesus var død for vore synders skyld, som et ”offer“ - og nogle mere eller mindre uklare forudsigelser i det Gamle Testamente bekræftede denne udlægning. Gud havde oprejst Jesus fra de døde og ført ham hjem til Himlen - det knusende nederlag var forvandlet til en strålende sejr.

Det er Paulus, det brændende religiøse geni, der - naturligvis efter Guds vilje - har formet og skabt den kristne religion, der snart bredte sig ud over det smuldrende romerske kæmpe, hvor alle mulige religioner brødes med hinanden og svækkede hinanden, den ene mere fantastisk og udlevet end den anden. Ingen åndelig magt bandt dette vældige rige sammen. Og i takt med Romerrigets forfald voksede kristendom- mens indflydelse, ikke mindst på grundlag af kirkefædres og konciliers kloge dogmatiske opbygning, der gav kristendommen en klar og skarp profil.

De åndelige forhold i Romerriget og i Europa i det hele taget var forvirrede og selvmodsigende. Det vågnende Europa trængte til en tro, der kunne forene folkeslagene og bringe kulturen videre. Det blev den kristne kirke, der blev den samlende kraft. Og denne voksende kirke viderebragte Jesu budskab, gennem de fire evangelier, der klogt og resolut blev udvalgt som de ”ægte“ overleveringer om Jesus. Det har sikkert også været de klareste, de bedste, de mest sandfærdige vidnesbyrd om denne ”profet“, der oven i købet blev udråbt som ”Guds egen søn“, født af en ”jomfru ren og skær“ (i hvem folkeslagenes ældgamle forestillinger om ”den store moder“ kunne føres videre i kristent regi). Jesus, verdens frelser, skulle blive og blev det faste midtpunkt i en synkende og splittet romersk verden.

Denne kirke udviklede sig hurtigt til en højst magtfuld institution, der kæmpede mod kejsere og konger, og hvis overhoveder, paverne, ofte var magtbegærlige og intrigante, ja, samvittighedsløse politikere. Men denne kirke var trods alle fejl i stand til at bevare Jesu budskab gennem evangelierne, der inspirerede mange fromme og ædle mennesker, ikke mindst gennem klostrene, til en åndelig indsats, der blev vel nok det vigtigste åndelige grundlag for Europas voksende kultur.

”Kirken“ optrådte ofte forbryderisk og magtpolitisk, kulminerende i inkquisition, afladshandel osv. osv. - men Jesu ord og fortællinger var opbevaret i denne kirke, og der levede de ~dig, og viste gang på gang deres rensende og fornyende 'aft - gennem reformationer af forskellig art.

Trods mange verdslige magtmisbrug har kirken dog gennem 2000 år bevaret og forkyndt *Jesu budskab*.

Og det må vi nok især takke geniet Paulus for. Paulus er ”religionsstifteren“, bistået af kloge kirkefædre.

Men mon ikke mange i vor tid længes efter en ny reformasjon? Der kan befri os for de forældede dogmer, der sikkert ved at have udspillet deres rolle?

Således forløb udviklingen i Europa.

Men i Kashmir på Jesu tid var forholdene helt andre. En afsvkket jødedom hos en jødisk præget befolkning, der stammede fra udvandring og flugt forårsaget af de bitre krige mellem jøder og assyrere 6-700 år tidligere - en jødedom der [ikke kunne være upåvirket af den omgivende oprindelige befolknings åndetro og dæmonfrygt? Ca. 200 år før Kristus mødte disse indvandrere så buddhismen, der blev indført i nordindien af den dygtige og tolerante kejser Ashoka, der var en from buddhist. Denne religions indførelse er sikkert gået ret stille og gradvis for sig - der har faktisk aldrig været buddhistiske religionskrige! Jødedommen lå sikkert i høj grad på linie med buddhismen i moral og livsførelse, og jøder har åbenbart fået lov til at dyrke deres Gud på deres egen ide - herom vidner blandt andet, at der fandtes et ”Salomons tempel“ på et lille bjerg nær Srinagar, landets hovedstad.

Hvis Jesus er kommet hertil, har hans prædikener ikke virket nær så provokerende her i disse omgivelser, som de havde været i Palæstina, hvor nidkære, ja, fanatiske ”skriftkloge“ og farisæere følte deres autoritet truet - og her i Kashmir var der ej heller nogen brutal, fjendtlig stormagt, der havde besat landet og derved skabt uro og længsel efter en befrier, en ”Messias“, der kunne befri landet og jage besættterne ud.

Jesu forkyndelse her i Kashmir faldt ”i god jord“ - og gav sikkert mange fold, at dømme efter det eftermæle, som profeten kaldt Juz Asaf efterlod sig.

Så kommer den strid, der vitterligt havde udviklet sig indenfor det buddhistiske munkevæsen - der svarer til vort kirke-begreb. Den strenge, ortodokse, intellektuelle retning, domineret af ”skriftkloge“ munke kontra den mere folkelige gren, der ikke var langt fra at tro på en himmelgud, ”Ur-buddha“, en verdensorden der har barmhjertighed med menneskene og sendte dem ”bodhisattva'er“ og guddommelige inkarnationer til vejledning. Juz Asaf, der kaldte sig selv ”et sendebud fra Gud“, blev sikkert også af befolkningen betragtet som et sådant.

På det betydningsfulde koncilium i Haran blev det som omtalt den mere tolerante buddhisme, rettet mod det brede folk, der sejrede. Da dette koncilium fandt sted, har Jesus -Juz Asaf enten været meget gammel eller død, men han havde i hvert fald levet et langt virksomt liv i disse egne og præget befolkningens tankegang.

Denne Juz Asaf - Jesus - kan med sine ord og sine handlinger have været medvirkende til, at den mere ”folkelige“ buddhisme fik overtaget i Nordindien, og at ”de skriftkloges“ herredømme blev begrænset.

Det er denne Mahayana-buddhisme, der - med lokale til-vækster og påvirkninger - stadig er fremherskende i f.eks. den tibetanske buddhisme (Dalai Lama), som jo netop er den, der interesserer mange unge og ældre mennesker i dag.

Tænk hvis man kunne finde ”Jesu fingeraftryk“ på en del af disse østlige religioner?

Dette er kun et fromt ønske, men dog ikke helt usandsynligt. Var Jesus og Juz Asaf den samme person? Bevises kan det aldrig. Heldigvis. Ingen religion kan bygge på ”videnskabelige beviser“ - kun på hjertets tro.

Men mange mennesker i vore dage vil sikkert føle sig tiltrukket af denne - usikre - mulighed. Netop i vor tid, da vi - søgende mennesker - gerne skulle finde sammen, alle folkeslag, alle

religioner, og finde - ikke ensartethed, absolut ikke, men en samklang, en harmoni mellem verdensreligionerne, der jo ligesom alt andet åndeligt liv netop i disse år er i opbrud, i søgen - og konfronteres stærkt og uundgåeligt med hinanden.

Det er en ny tid, der er ved at bryde igennem, og Jesus har sikkert en stor og afgørende rolle at spille i denne brydningstid og fremover.

Ikke gennem forældede dogmer, men gennem sit budskab.

Myterne

Men de kristne myter? Den strålende myte om Gud, der i sin store barmhjertighed sendte sin "eenbårne" søn ned til menneskene for at "frelse" dem, oplyse dem, vejlede dem - føre dem hjem til Gud? Og den myte, der lever og opleves hver juleaften, om det himmelske barn, der fødtes i en stald af en "ubesmített jomfru" - under stjernens stråleskær, tilbedt og hyldet af engle, af fattige hyrder på markerne, af lærde vis-mænd og magtfulde konger fra "østerland"? Guden der gav sit liv som et "offer" for at frelse menneskene fra "Guds vrede" - gudesønnen der blev dræbt af menneskene, men af Gud oprejst til liv og opstandelse og kort efter legemligt "fór til himmels", hvor han sidder ved Guds højre hånd, og hvorfra han ved tidernes ende skal komme igen for at "dømme levende og døde"? Hvad med disse ophøjede myter, som har inspireret tusinder af kunstnere og digtere gennem tiderne til mesterværker i arkitektur, bildende kunst og musik - poesi, salmer og hymner? Disse myter, der også har deres rødder helt tilbage til stenalderens tilbedelse af frugtbarhedsgudinden "den store moder" og solguden, der midt i kulden og mørket "fødtes påny" og vendte tilbage til Jorden for at bringe liv og grøde - ja, også omkring Buddhas fødsel og død findes der maleri-ske myter, som seriøse buddhister ikke anser for historisk virkelige, og myterne om f.eks. hinduguden Krishnas fødsel og barndom minder i flere henseender om de tilsvarende Jesus-myter - skal alle disse myter da visne bort og dø - eller afjordbundne mennesker endda måske stemples som "løgn"?

Nej, opfattelsen af Jesus som et jordisk menneske, der er underkastet naturlovene (som jo er Guds love for al-skabningen) vil på ingen måde anfægte Jesu budskab. Man må blot turde gøre sig klart, at myter ikke skal opfattes som virkelighed, men er noget faktisk langt dybere og "sandere" end den historiske virkelighed. Thi livet er jo andet end "virkelighedens verden"; livet har sine rødder langt dybere, i det uudgrundelige, det uudsigelige, det åndelige - det vi kalder "Gud". Og stor kunst og myter står denne åndelige virkelighed nærmere. Men vi nutidsmennesker, der skylder "virkeligheden" så meget, har ikke blot lov til, men pligt til klart og ærligt at skelne mellem myte og virkelighedens verden.

Når Ingemann om solopgangen synger: Lysets engel går med glans gennem himmelporte; for Guds engels strålekrans flygter alle nattens skygger sorte - så er vi alle fuldstændig klare over, at solen er ikke en "engel", men en glødende klode, der ved sin "opgang" forgylder skyerne og de rødmende morgentåger og ved sit lys jager mørket bort. "Engel" er det mytisk-kunstneriske udtryk for, at solen er et meget større og mere uforklarligt fænomen end blot det glødende himmellegeme, som videnskaben kan "måle og veje". Solen er vor livs-kilde - uden sol intet liv på Jorden; skulle vi jordiske mennesker da ikke juble og tilbede solen som Guds største gave til menneskene? Og finde digteriske og kunstneriske udtryk for denne hyldest?

På samme måde var Jesus et menneske, underkastet livets kår, nemlig naturlovene, her på Jorden, fra undfangelse mellem en mand og en kvinde, fødsel, liv og til sidst hans død. "Himmelfarten" er en myte, der - som alle myter - skal forstås åndeligt - menneskesjælens vendende tilbage til Gud, og det gælder alle menneskesjæle - til sidst.

Hvornår vil Kirken tillade os at opfatte disse fortællinger fra Biblen som mytiske - det *må* da komme.

Mennesket Jesus kan - muligvis - have overlevet korsfæstelsen og kan derefter have levet mange år i fjerne lande, som den åndelige vejleder, som det sendebud fra Gud han var, uden at myten om opstandelse og himmelfart bliver mindre "sand" og mindre dybsindig. Thi myten udtrykker den sandhed, at Gud var inkarneret i Jesus, således som Gud er det i os alle, men Jesus var i langt, langt højere grad opfyldt af Guds ånd, end noget andet menneske. At guddomskraften er centrum i alt liv, det er miraklet, som myterne forsøger at udtrykke. Ånden er den bærende kraft bag ved materien, Guds ånd.

Men vor gudsopfattelse må dog i dag være anderledes end for 2000 år siden? Hvis ikke vi indenfor kristendommens rammer kan "få lov til" at iklæde vore religiøse forestillinger og længsler mere nutidige former, der svarer til vor tids tanker og viden, så vil kirken efterhånden miste interessen hos vor tids mere kritiske mennesker. Den er godt på vej! Thi det farlige og ulykkelige er, at når disse myter, som kirkens dogmatiske grundlag hviler på, fornemmes som naturstridige og meningsløse, så forsvinder hos mange, mange mennesker tillige troen på Gud, thi Kirken har knyttet disse begreber ganske nøje sammen. Så vil mange få den opfattelse, at "alt dette er noget meningsløst vrøvl" - gammeldags overtro - de forstår det ikke og interesserer sig ikke for det. - Juleevangeliet måske - det hører jo med til børnenes julefest. Men tror nogen vel i virkeligheden på disse fromme skrøner? Sikkert ikke engang præsterne selv?

Og at troen på *Gud* forsvinder, det er en frygtelig ulykke for menneskene. Thi Gud er selve livet - i ham lever, røres og er vi, som Paulus sagde i et beåndet øjeblik. En kultur uden en stærk og selvfølgelig tro på Gud er dødsdømt. En kultur der ikke grunder sig på troen på en guddommelig verdensorden, på en *mening* med livet, vil gå i opløsning, ja udvise sataniske træk.

Det er derfor, at vi her i den kristne kulturkreds skal bygge på vor store, fra Gud udsendte profet, Jesus, der så stærkt indskærpede os troen på *Gud*.

Det første bud er, at du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, hele din sjæl og al din styrke.

Det andet bud er som dette: Du skal elske din næste som dig selv.

Det er første del af dette bud, der er mest nødvendigt for vor tids mennesker, thi det er det bud, som vi har glemt.

Det andet bud, næstekærligheden, mindes vi om hver dag i vor sociale velfærdsstat - men grundlaget er her mere politisk end religiøst, og derfor mere diffust og diskutabelt.

Og dette bud *i sin helhed* kan godtages af enhver religion på Jorden, eller kan blive det - trods alle de forskellige farverige "myter", som folkenes fantasi og længsler har skabt.

Disse to bud, samt Fadervor, Bjergprædikenen og lignelserne og andre af Jesu ord er netop så almenmenneskelige, så dybtgribende, så væsentlige - og så *udogmatiske*, at alle mennesker kan forstå dem og acceptere dem - og føle sig ramt af dem.

Ad denne vej kan Jesus, nemlig *Jesu budskab*, blive en samlende kraft for en søgende og rådvild menneskehed.

Jesu budskab - men også det ædlest og væsentligste af andre store profeters budskaber. Thi også andre store vismænd og guddommelige sendebud har bidraget til de åndelige ressourcer, som menneskene må søge vejledning og trøst hos i kommende tider.

Den menneskehed, der netop nu - under smertefulde sammenstød og undertiden hadefulde

modsatninger - er ved at blive bragt så tæt sammen, at vi *må* lære at samarbejde, at acceptere hinanden, at respektere og prøve at forstå hinanden.

Thi kernen i de forskellige religioner er jo forbavsende ens - når man ser bort fra "dogmer" og folkelige, brogede "myter" -

Vi *må* finde en moralsk, en religiøs fælles grundopfattelse, der på et højere plan kan forene menneskene.

Vor jordklode, Gaja, er øjensynligt ved at organisere sig henimod "een verden". Mangfoldig og broget som en vældig organisme - fuld af liv som en levende organisme - men også en organisme der *må* lære at leve i samklang med sig selv, rettet mod et fælles mål. Det er i sandhed en ny tid, menneskene er ved at gå i møde.

Jesu ligklæde

Der er endnu en "gåde" omkring beretningen om Jesus, som kort *må* omtales, skønt denne gåde tilsyneladende er løst. Dog er der i alle tilfælde nogle mærkelige og gådefulde omstændigheder ved dette "ligklæde", som er svære at forklare.

I domkapellet i Turin opbevares et helligt relikvie - således som der jo findes i tusindvis af hellige relikvier rundt om i katolske kirker, og kun meget få af dem kan regnes for ægte. Dette ligklæde er et over 4 m langt lagen, let gulnet af ælde, hvorpå der i gulbrune farvetoner kan ses et uklart, men dog tydeligt aftryk af liget af en korsfæstet mand, både forsiden og bagsiden. Aftrykket viser, at denne mand har været udsat for tortur som piskning og et slag i ansigtet; der ses spor (blod-spor?) fra tornekrøning og et stik i højre side, og på de korslagte hænder ser man, at naglerne har været drevet gennem håndleddene, ikke som efter den kirkelige tradition gennem håndfladerne. Dette er sikkert rigtigt, da håndfladerne ville blive flænget op ved legemets vægt. Ansigtet er aflangt og regelmæssigt, men ret utydeligt; håret er langt og delt i midten og skægget utydeligt tvedelt. Hvorledes kan et sådant aftryk være fremkommet? Kan det virkelig være ægte, eller er det et dygtigt udført "falskneri"?

Liglagenets dokumenterede historie begynder først i midten af 1300-tallet, da enken efter en landlig fransk adelsmand ved navn Geoffrey de Charny lader det udstille i landsbyens kirke (Lirey, ikke langt fra Paris), velsagtens i den hensigt at tjene lidt penge fra pilgrimme. Den lokale biskop vil forbyde udstillingen af dette relikvie, idet han hævder, at liglagenet er fremstillet af en samtidig kunstner - som oven i købet selv skulle have indrømmet det. Men Avignon-paven, til hvem enken henvendte sig, tillod udstillingen, på den betingelse, at dette relikvie blev fremstillet som en "gengivelse" af Jesu liglagen. Den katolske kirke har da heller aldrig officielt erklæret lagenet for ægte.

Senere overlod enken lagenet til fyrsten af Savoyen, hvis slægt lige til vore dage har besiddet det. Nu er det den katolske kirkes ejendom.

Der er dog nogle særlig mærkelige og gådefulde træk ved dette "Turinerlagen", som det kaldes.

Da det engang i slutningen af det 19. årh. blev udstillet for pilgrimme, var der en italiensk fotograf, Secondo Pia, der tog et billede af det ret utydelige ansigt. Men da han var ved at fremkalde billedet, så han til sin forbløffelse, at ansigtet på liglagenet var afbildet i "negativ", således at det fotografiske negativ viste et ansigt i "positiv"; et ansigt der udtrykte smertefuld

alvor og afklaret ro; et udtryksfuldt ansigt, der virker gribende og netop svarer til det billede, de fleste forestiller sig som Kristus.

Dette portræt fik mange, også videnskabsmænd, til at interessere sig for dette liglagen - hvor gammelt kunne det være? Hvorledes var billedet opstået? Var det malet - eller var det måske virkelig et mystisk aftryk af den døde Jesus?

Omsider, i 1978, fik en række videnskabsmænd, deraf flere amerikanere, lov til at underkaste lagenet en videnskabelig undersøgelse, med brug af vor tids mest moderne metoder og hjælpemidler.

Et svagt punkt ved dette lagen var dog, at det først var dukket op i det 14. årh. og i Frankrig. Hvis det var ægte, hvordan kunne det da være havnet her?

En engelsk historiker, Jan Wilson, prøvede at finde spor tilbage gennem de mange århundreder, før lagenet blev udstillet i Frankrig omkr. 1360.

Og han fik en meget spændende historie ud af sine undersøgelser - om end der er store tomrum i beretningen.

Et kostbart liglagen er som bekendt omtalt i alle 4 evangeher. Nogle apokryfer (legender?) fortæller om et "portræt" af Jesus, der kom i kongen af Edessas besiddelse - vist nok gennem en romersk høvedsmand (?); dette billede helbredte ham for en svær sygdom.

Senere blev Edessa (i Lilleasien) udsat for kristenforfølgelser og krige.

Nogle århundreder senere fandt man ved et tilfælde, inde-muret i bymuren, et "portræt" af Jesus, der re~nedes for meget helligt og blev besøgt af mange pilgrimme.

Kongen af Byzans (Konstantinopel) havde kastet sine øjne på dette hellige billede og førte krig mod Edessa for at sætte sig i besiddelse af det. Og i korstogstiden omtales et meget helligt billede af den korsfæstede Jesus, der undertiden udstilledes i en kirke i byen. Billedet er et sted omtalt som "det fire gange sammenfoldede".

Men under nogle uroligheder i Konstantinopel forårsaget af røveriske korstogsriddere, forsvandt dette "portræt" sporløst.

Senere viste det sig, at tempelherreordenen - der jo var meget virksom under korstogene - besad et helligt portræt, som de tilbad, men som i øvrigt bevaredes som en dyb hemmelighed. Havde tempelherrene "reddet" dette portræt fra optøjerne i Konstantinopel?

Så kom tempelherrenes skæbnetime. På grund af deres rigdom blev de skånselsløst forfulgt af den franske konge, der knuste deres orden med den største grusomhed. I 1310 blev stormesteren og hans ven brændt på bålet.

Vennen, en højtstående tempelherre, hed Geoffrey de Charney. Var det mon den samme familie som den adelsfamilie de Charny, der havde ladet billedet, lagenet, udstille i 1360? Var det hellige billede under forfølgelserne måske blevet skjult hos denne landlige slægtning af den højtstående tempelherre med (omtrent) det samme navn? Muligheden lød fristende. Ringen var sluttet.

Lagenet blev så i 1978 som sagt undersøgt af en række eksperter, og man fandt flere mærkelige omstændigheder ved det gamle "ligklæde". F.eks. var det ikke muligt at påvise spor af maling - intet kendt farvestof syntes at være anvendt til at afbilde aftrykkene, der tilsammen gengav billedet af en korsfæstet mand. Intet farvestof var trængt ind i fibrene; intet spor kunne ses på bagsiden. Det forekom nærmest, som om aftrykkene var fremkommet som en "svidning".

Var dette billede måske fremstået ved en mirakuløs "stråle-virkning", dengang Jesu døde legeme af Gud blev opvakt til live? Opstandelsen?

Andre videnskabsmænd talte om blodpleter, der skulle vise, at Jesus netop ikke var død på

korset, men havde været "skindød" eller i dyb bevidstløshed? Da blodspor fra håndleddene sagdes at løbe i en retning, der tydede på, at blodet var løbet fra de korslagte hænder i en liggende stilling - et lig kan ikke bløde!

Stridighederne var allerede begyndt. Vidste videnskaben, at der her var tale om et "mirakel" - en død mand opstanden? Eller viste blodsporene netop, at Jesus endnu havde levet, da han blev lagt ind i graven?

Disse uenigheder fik dog en brat ende. Endelig - i 1988 - var kulstof- 14 metoden til datering af alder blevet så avanceret, at man kunne nøjes med et ganske lille stykke af lagenet for at kunne foretage denne prøve. Biskoppen af Milano gav sin tilladelse til en undersøgelse.

Og i november 1988 var der tre forskellige laboratorier (i England, Italien og Schweiz), der afsagde dommen i enighed:

lagenet var fremstillet i midten af 1300-tallet, med en margin på 100 år til hver side.

Lagenet var altså en forfalskning - et dygtigt kunstværk. Og man kunne ikke længere, på baggrund af dette lagen, skændes om, hvorvidt det kunne bevises, at Jesus var død ved indlæggelsen i graven, eller om han endnu kunne have levet.

Det er, som det altid har været, og som det bør forblive at være: en trossag.

Men tilbage er dog nogle gådefulde omstændigheder. Hvordan kunne kunstneren f.eks. finde på at afbilde naglegabene i håndleddene, når det altid har været kirkelig tradition at naglerne var drevet gennem håndfladerne? Er der måske en spinkel mulighed for, at der kan have foreligget et virkelig gammelt liglagen, mørnet af ælde og ved at fald fra hinanden, et højt helligholdt "portræt", der gennem tempelherrerne er kommet i familien de Charny's besiddelse - et lagen som kunstneren så har kopieret så grundigt som han overhovedet kunne? Man må her tænke på pavens ord, at relikviet kun måtte udstilles som en "gengivelse" af det ægte lagen? Men dette vil aldrig blive opklaret.

Det mest "gådefulde" er dog næsten dette: Hvilken maler kunne i det 14. årh. male et ansigt så fint i "negativ", at det gennem en langt senere opfundet fotografisk proces kunne fremtræde som et tredimensionalt portræt af gribende skønhed? Det må i sandhed have været en kunstner af et forunderlig stort format. En kunstner på niveau med en Leonardo da Vinci som først er født i 1452.

Men portrættet er der, og det virker stærkt på beskueren den dag i dag.

[lydbog av alt dette over](#)

Slut uddrag fra bogen, men noen betraktninger på dette følger under--

Blandt de mange bøger, der har tilknytning til emnet, kan nævnes følgende:

Det nye Testamente

Holger Kersten: *Jesu lebte in Indien* (Knauer 1984)

Nikolaj Notovitj: *Issa* (Wollesens Forlag 1985) Kenneth E. Stevenson & Gary R. Haberman: *Jesu ligklæde* (Borgen 1982)

Wigtiga Historiska Upplysningar om JESU WERKLIGA Dödssätt. Efter ett gammalt i Alexandria funnet Manuskript af en Jesu samtida tillhörande Esseernas orden. (Stockholm uden år)

Ditlev Nielsen: *Jesus* (København)

Ackermann: *Jesus* (Göttingen 1952)

Aziz Kashmiri: *Christ in Kashmir* (Roshni Publ. Srinagar 1973)

Mohammad Yasin: *Mysteries of Kashmir* (Kesar Publ. Srinagar 1972)

Sven Damsholt: *Kristus* (Skt. Ansgars Forlag 1982)

C. G. Axheim: *Døde Jesus i Indien?* (Strubes 1980)

Verdensreligionerne (Politikens Forlag 1974)

Slut uddrag fra bogen.

Som tillegg til denne bok klipper jeg her inn noe som forklarer hvordan «Kristus» døde på korset, og forlot det fysiske plan, *mens hans kropp igjen ble brukt videre* av den som hadde oppbygget den og også brukt den først (og så da etter KRISTUS (fra et høyere plan) måtte forlate denne kroppen):

(alt dette under er hentet fra boken på [linken her](#))

Om overvåkernes utsending for 2000år siden

Det ser ut som det er et kosmiske prinsipp at det jevnlig blir utsendt hjelpere eller lærere fra høyere trinn i utviklingen. Dette er jo ganske så logisk, og jf før nevnte Martinus, så er dette et grunnleggende kosmisk prinsipp som han kaller "foreldreprinsippet". Altså at de store hjelper de små - de voksne hjelper barna - eller at de eldre hjelper de yngre. (Dette prinsipp er gjeldende i hele dyre-riket, inkl. menneskene.)

Men "eldre" er også de som i den store, kosmiske evolusjon ligger noe foran oss, som mer erfarne, på "livsvandringen".

Martinus kaller dette prinsippet for "verdensgjenløser-prinsippet" og han bruker masse ord i sin kosmologi på å forklare dette - særlig rundt Kristus, som han ellers forklarer ut fra den "historie" som er gjengitt i det nye testamente.

Når det gjelder Thiaoouba-kontakten til fransk-australeren Michel Desmarquet, så gav de en egen versjon på flere av bibelens mysterier - samt en utvidet forklaring rundt utsendingen Kristus.

I kap11 fra hans bok, "[Thiaoouba Prophecy](#)" (link)"ABDUCTION TO THE 9TH PLANET" - hvorfra det er referert omfattende tidligere (se boken [Jordens Kolonisering fra Kosmos](#) (2008), som er oppfølgeren til "Jordens fjernhistorie i et nytt lys" (2000)) – og der refereres/berettes f.eks. at Moses var født av egyptiske foreldre - mens han identifiserte seg med de jøder som var rundt faraos hoff i Egypt - som han ville hjelpe å bli fri. Boken forteller at Mose' ånd eller astral-jeg kom fra en planet av kategori 8 (Jorden er kat.1) og istedenfor å bli inkarnert på Thiaoouba - valgte han Jorden for å hjelpe jødene.

Oversatte utdrag om dette fra boka vedrørende Moses:

'Vår misjon var å hjelpe der det var ansett nødvendig, så vi besluttet å forandre historiens retning ved å intervenere på dette punkt. Vi måtte få hebreerne ut av Egypt, for de kunne ikke lenger utvikles fritt som et folk, mens de var under egypternes onde dominans. Det ble besluttet å sende en mann som var dyktig og rettferdig, for å lede hebreerne fra Egypt og tilbake til landet de hadde bodd i før - etter deres ankomst til Jorden.'

"På planeten Naxiti, en klode av den 8.kategori, hadde en mann ved navn Xioxtin nettopp død. Hans astralkropp ventet på å bli reinkarnert på Thiaoouba, men i stedet ble han forelagt situasjonen som jødene på Jorden var i, og han godtok å bli sendt til Jorden og inkarnert som Moses som deres frigjørere."

Boken forteller også hvordan Moses hadde stor sympati for jødene, selv om hans far - Lathotes - var i egypternes militære.

Her et utdrag vedr historien om at Moses skal ha slått en mann i hjel, slik "den store rom-dama Thao" fortalte til Michel i forbindelse med at han altså ble tatt med til deres hjemklode for all denne "spesial-undervisning":

'Moses følte stort vennskap til hebreerne, han gikk ofte med dem, på tross av pålegg om det motsatte fra hans far. Hebreerne ble i økende grad foraktet av egypterne, og hans far rådet ham (Moses) å ikke blande seg med dem.

'Ikke desto mindre, så gikk han en dag i nærheten av en bygning hvor hebreerne

arbeidet under oppsyn av egyptiske soldater. Fra utkanten så Moses en soldat slå en jøde som falt i bakken. Før han kunne inngripe, så kastet en gruppe jøder seg på soldaten og drepte ham, og begravde ham raskt i fundamentene som ble lagd for en stor søyle.

'Moses viste ikke hva han skulle gjøre, men han var sett av noen av jødene da han skyndte seg bort. De trodde han ville angi dem, og derfor hastet de med å spre ryktet at det var Moses som hadde drept soldaten. Da han kom hjem, ventet allerede hans far på ham, og han anbefalte ham straks å dra ut i ørkenen. Bibelens historie at han dro til landet Madian er sann, så vel som fortellingen om at han ble gift med datteren til en prest av Madian. Jeg skal ikke utbrodere mer detaljer. Vi ønsket å hjelpe disse folk fra slaveriet som de hadde kommet under, og enda verre - fra de onde presters grep som var en fare for deres psyke.'

(slutt utdrag om denne historien om Moses)

Det beskrives i boka et det var et fartøy fra Thiaoouba som skapte det kraftfelt



som fordrev vannet der jødene flyktet over Rødehavet. Likeså var det de som forsynte dem med manna under deres ørkenvandring, som de sier varte 3,5år og ikke 40! - påstår Thao. Det var også de som i det skjulte var på Sinaifjellet med skip og gav instruksjoner og hjelp via Moses.



Etter det THAO fortalte, hadde Moses kontakt til romfolk dvs. "gudene".

De så senere degenerasjonen av folks åndelige sider for omkring 2000år siden, og bestemte å sende en profet - en budbringer om fred. De sendte en utsending til "jomfru Maria";'...tilsynekomsten av en engel med budskapet til henne er riktig i hver detalj. Vi sendte et romskip, og en av oss kom til syne foran henne - som virkelig var en jomfru - og fortalte at hun kom til å bli befruktet og bære fram et barn.

Fosterkimet ble innplantet i henne mens hun var i hypnose.’

Boken beskriver at den jordiske kontaktmannen - Michel - ble meget tvilende til denne historien og til det kommenterte Thao:

’Som jeg forklarte deg så har vi KUNNSKAPEN. Vi kan gjenopplive døde, kurere døve og blinde; gjøre folk som er paralyserede i stand til å gå igjen, vi kan kurere enhver sykdom du kan nevne. Vi er Mestere - ikke over naturen -men i naturen...ut av frigjøringen av kosmiske stråler, kan vi skape hvilken som helst type levende vesen – inkludert menneske...’

Og de forklarte logisk nok, at det ikke bare dreide seg om det ytre skallet – selve kroppen:

’...for the human body must be inhabited by several bodies, as you are aware - the physiological, the astral etc.

If not, it would merely be a robot. Perfect knowledge is therefore required for such an undertaking.’

(for den menneskelig kroppen må være bebodd av mange kropper som du vet - den fysiske, den astrale etc. Om ikke, ville den bare være en robot. Fullkommen kunnskap er derfor påkrevd for slik et foretagende).

De mener videre at historien rundt Jesu fødsel er riktig nok, og ”stjernen” var et av deres fartøyer eller en stor lyskule de sendte ut. Da Herodes gav ordre om at alle små guttebarn skulle drepes - han var redd kommende konkurrenter – så evakuerte ”de” barnet ”og hele hans familie (inkl to esler)” under hypnose til et sted ganske nær til Egypt - angir boken.

Her litt om nødvendigheten av et meget høytutviklet vesen for å kunne skape de såkalt mirakler:

’Som du vet, - når en astralkropp blir reinkarnert som en baby, så passerer den ”forglemmelsens elv” og hans tidligere materielle kunnskaper blir utslettet. Derfor - barnet født i Bethlehem ville ikke (uten videre) vært i stand til å lage mirakler selv om det levde i 100år. Men han var et høyere (overordnet) vesen - som Moses. Dette er vist på måten han forbauset tempeldoktorerne i en alder av tolv. Som de mange små barn som nå er på Jorden - som kalles genier, fordi de kan hurtigregne i sine hoder, så var Jesus et menneske som var bebodd av en høyt utviklet astral kropp. Og tross for at han hadde studert i alle høyere skoler på Jorden, blant Nagaene f.eks. - ville han aldri kunne ha ervervet seg kunnskapen om å gjenopplive døde eller kurere syke.

2 personer i dramaet

På samme måten som Rudolf Steiner hevder, mener også disse Thiaoouba - utsendinger at det var mer enn en bare *en person* tilknyttet denne jordmisjon som startet i Midtøsten for ca 2000år siden.

Altså at det egentlig var to hovedpersoner i dramaet videre. **Den ”Jesus” som prekte, og hvis barndom og oppvekst som det kan leses om i bibelen, dro senere til Østen og fortsatte sitt virke der, mens den som ble korsfestet var en annen person som disse romfolkene hadde brakt fram, og hvis egentlige vesen eller sjel kom fra deres hjemklode Thiaoouba.**

' Thus, he abandoned his hermaphrodite body, which had lived some considerable time on Thiaoouba, and took on the body of Christ, created for him by our Thaori. By so doing, he maintained totally, the knowledge he possessed on Thiaoouba.'

(han forlot sin hermafroditkropp, som han hadde levd i lang tid i på Thiaoouba, og tok på seg kroppen til Kristus - som var dannet for ham av vår Thaori. Ved å gjøre det, vedlikeholdt han sin kunnskap han eide på Thiaoouba.)

Dette som de kaller "hermafroditkropp" er et annet uttrykk for det som Martinus hevder; at **Kristus kom fra 'et fullkomment menneskerike'** (det gule utv.felt [på symbolet her](#)) - fra det han kaller "K-stadiet" i oversikten om [menneskets seksuelle polforvandling](#). På dette nivået kan man viljesmessig materialisere sin kropp, jf. Martinus - og dette passer godt med de opplysninger om dette vesens egentlige opphav som Thiaoouba-kontakten her gir.

Etter korsfestelsen:

'Vi (altså Thao's gruppe fra Thiaoouba) rullet vekk stenen fra graven, og tok ham raskt med til vårt skip som var plassert i nærheten, hvor vi gjenopplivde ham. På det riktige tidspunkt så dukket han opp igjen, og beviste derved sin u dødlighet, og viste at det var liv etter døden, og fornyet håp blant folket ved å overbevise dem at de tilhørte Skaperen, og at vi alle har en gnist av Hans Ånd'

De forteller at han senere ble brakt tilbake til Thiaoouba.

Dette vil selvsagt virke som en noe "far-out" variant for såvel kristne troende eller andre, om man ikke ellers har studert bredere/esoteriske forklaringsmodeller her.

Men at det virkelig var (minst) to forskjellige personer i dette Jesus/Kristus - dramaet antydes fra flere hold - slik som skaperen av "antroposofien"- Rudolf Steiner også hevder, der han sier å ha forsket på dette via 'metapsykisk lesing' i tidligere nevnte "Askaha-bibliotek".

Det er i alle fall flere "spor" som antyder at en Jesus/Kristus-lignende person har gjort en omfattende reise i Østen for ca 2000år siden. Dette har mange (som da også har vært berørt her foran-) - skrevet bøker om.

F.eks.: "Jesu lebte in Indien" av Holger Kersten, "Issa" av Nicolaj Notovitj, "Christ in Kashmir" av Mohammed Yasin. Videre den danske bok "Gåder omkring Jeso liv – før og etter korsfestelsen" av Kirsten Bang. Dänikens bok "reisen til Kiribati"(s.171-187) antyder det samme, samt boken ["Talmud Jmmanuel"](#) - som skal refereres senere. (som også er nevnt foran.)

I tillegg har vi Lobsang Rampas bok "Eremitten" som er ganske på linje med Thiaoouba-talsmannen om dette tema. Rampaboken forklarte det riktignok som et prosjekt som inkluderte "innkoplingen" -eller en såkalt "walk-in" - av et høyere åndsvesen. Dette sier jo også Thao indirekte med ordene: *'Thus, he abandoned his hermaphrodite body, which had lived some considerable time on Thiaoouba, and took on the body of Christ.'*

*

Martinus nevner ikke dette - han tar utgangspunkt i den offisielle versjon som vi kjenner fra Bibelen, og det blir da kun spekulasjon hvorvidt han "så" den delen av "jesus/kristus-historien" som inkluderte "den østlig misjon" - og evt. flere "vesener og nivåer" i dette kosmiske sendebud-prosjektet.

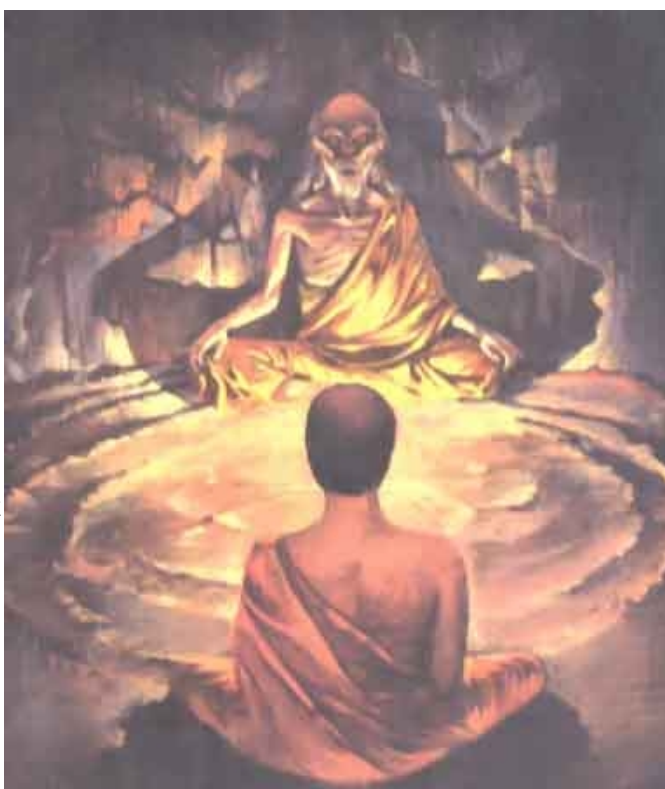
Utdrag om dette tema fra Lobsang Rampa-boken EREMITTEN

Som tidligere nevnt ble Lobsang Rampa i sin ungdom (rundt 1919?) satt i forbindelse med en eldgammel eneboer - en blind eremitt - som "Jordens gartnere" hadde tatt opp til en skjult underjordisk base et sted i Himalayas fjellverden rundt 1875, og derfra ble denne eremitt "ladet med" en masse kunnskap, som de - "gartnerne" - mange tiår deretter sørget for å få overført til unge Rampa, og som langt senere brakte denne ut til verden gjennom sin meget krevende "misjonsprosjekt" mot vesten, som nødvendiggjorde denne kropps-overtagelsen i England rundt 1949. (link til [boken](#) om dette. Eller engelsk org.utg.i [pdf-format](#)) Etter denne informasjon som han fikk overbrakt fra denne eldgamle eneboer, "eremitten" - skal vi se at den er tett ved den "historie" som Thiaoouba-utsendingen Thao gav.

Her da et kort utdrag fra boken, som er referert tidligere, om nettopp Jesu' liv og misjon (eller Jmmanuel's liv, som Erra-pleiaderne sier var hans egentlige navn- se under):

Bildeillustrasjon av unge Rampa sammen med den gamle og blinde eremitten som i sin ungdom hadde blitt bragt til en utenomjordisk base i Himalaya og var ladet med særlig kunnskap han skulle overbringe til Lobsang Rampa. Eremitten med den usedvanlige hukommelse, forteller og refererer til unge Rampa hva han ble vist og forklart av vår historie, via "gartnerne" (ment som at "de sådde/overvåker livet på Jorden").

Han kaller dem "de vise menn" (av de som Martinus kaller "Forsynet"!)- og det tales her om tiden for rundt 2000år siden, og deres planlagte nye impuls til Jorden, og merk at han som tibetansk, isolert, buddhist på 1800tallet, selvsagt ikke kjente noe av den kristne religion og "den historien" som vi i vesten kjenner:



"- De vise menn var svært utilfredse med fremskrittet. Som resultat av deres overveielser lagde man en ny plan. En av de vise menn hadde bemerket, at alle de som var blitt sendt til Jorden, inntil nå var blitt anbrakt i rike familier.

Som han ganske riktig bemerket, ville mange fra de lavere klasser automatisk forkaste det som en person fra en høyere klasse sa. Således skjedde det at det først gjennom bruk av de akashiske opptegnelser, ble iverksatt en ettersøking etter en egnet kvinne, som skulle føde en sønn, - en egnet kvinne fra en egnet underklassefamilie, og i et land hvor man regnet med at en ny religion eller lære ville kunne blomstre.

Det ble søkt svært grundig, og det ble funnet et temmelig stort antall muligheter. Tre menn og tre kvinner ble hemmelig satt i land på Jorden, så de kunne fortsette deres undersøkelser og utvelge den best egnede familie.

Valget falt på en ung kvinne, som var barnløs og gift med en mann, som utøvde et av de eldste håndverk på Jorden, tømmerens håndverk. De vise menn mente at størsteparten av folket kom fra denne klasse, og de ville kanskje være mere villige til å lytte til en av deres egne. Derfor fikk kvinnen besøk av én av oss, som hun trodde var en engel, og det ble fortalt henne at hun skulle få en stor ære, - at hun skulle føde et guttebarn, som skulle grunnlegge en ny religion. Da tiden var inne, ble kvinnen gravid. Men så skjedde det noe, som var svært alminnelig iden del av verden. Kvinnen og hennes mann måtte flykte fra deres hjem på grunn av en lokal konges forfølgelse.

- De kom lenge etter til en by i Midtøsten, og der merket kvinnen, at tiden var kommet til at hun skulle føde. Det ikke var andre steder å gå til enn til en stall, som hørte til et gjestegiveri. Der ble barnet født. Vi hadde fulgt flukten og vært parate til å hjelpe, hvis det ble nødvendig. Tre medlemmer av besetningen på overvåknings fartøyet landet på Jorden og dro hen til stallen. De ble sjokkerte da de hørte, at deres romskip var blitt sett og blitt beskrevet som en "stjerne i øst".

Barnet vokste opp og på grunn av den spesielle skoling, som han hele tiden mottok ad telepatisk vei, viste han store evner. Som gutt diskuterte han med byens eldste, og beklagelig nok gjorde han de lokale prester til sine fiender. Som ung mann trakk han seg tilbake fra dem han kjente, og reiste til mange andre land i det mellomste og det Fjerne Østen. Vi styrte hans reise til Tibet. Han dro over fjellkjeden **og oppholdt seg i et stykke tid i Lhasas Katedral, hvor hans håndavtrykk stadig er bevart. Her mottok han råd og hjelp til å formulere en religion, som egnet seg for vestlige folkeslag.**

- Under sitt opphold i Lhasa gjennomgikk han en særlig behandling, hvorved dette jordmenneskets astrale legeme ble befridd og ført bort til et andet liv. I stedet anbrakte vi i det et svært utviklet - fullkomment menneskevesen- med et astrallegeme vi hadde utvalgt. Det var en person, som hadde svært stor åndelig erfaring, mye større enn man kunne få ved et alminnelig liv på Jorden. - Dette overførselssystem benytter vi ofte, når vi beskjeftiger oss med tilbakestående racer.

Til sist var det hele klart, og han drog av sted på den lange reise tilbake til sitt hjemland. Da han kom dit, hadde han hell med å verve seg tilhengere blant noen han kjente, som ville hjelpe ham med å utbre den nye religion.

- Uheldigvis hadde den som først hadde vært i kroppen, irritert prestene. Det husket de nå, og de arrangerte omhyggelig en situasjon hvor mannen kunne arresteres. Da de hadde innflytelse på den dommer som behandlet saken, var resultatet gitt på forhånd. Vi tenkte på å foreta en redningsaksjon, men kom til det resultat at det i det store og hele ville være til skade for befolkningen i

alminnelighet og for den nye religion.

- Den nye form for åndelig lære bredte seg, men det var atter noen som fordreide den til deres egen fordel..."

Boken om eremittens referater fra "overvåkernes skoling", gir ikke mer opplysninger om hva som skjedde, men Rampa skriver ut fra seg selv i boken "CANDLELIGHT" (1973):

'There are various proofs, which have been established, in Indian religions about the truth of reincarnation. Christianity, you know, is quite a modern religion compared to some of the Indian religions, and actually the Indian religions are the forerunners of the Christian. It is known that Christ took over the body of Jesus - "And the Spirit of the Lord entered unto Jesus" - and then Christ "wandered in the Wilderness". Sure He did, He went to the Far East, He went through India, He went through Tibet, He met with the wise men of the time, and He formulated from all the religions He had studied a religion which at that time seemed to be most suitable for the people of that time. So that Christianity, as devised by Christ, was a mixture of Oriental religions as well as the religions of Mythology.'

Både Teosofiske, Antroposofiske (Rudolf Steiner) og flere mystiker-retninger, mener at det noe slik som må ha skjedd - altså en form for "walk-in" av en høyere utviklet åndelig person. Derav at personen Jesus (eller Immanuel som skal ha vært det virkelige navn – se Matteus 1-23) og Kristus var to forskjellige personer - selv om "de tidvis brukte" samme legeme. Kristus eller Maitreya som teosofene også kaller ham - skulle jf. deres forståelse, gjennomgå en særlig kosmisk innvielse gjennom denne korsfestelse - og de mener, slik jeg har forstått det, at han var et mye høyere utviklet menneske enn Immanuel/Jesus. **Dette er også symbolsk gitt i den kirkelige tradisjon, ved dåpen - der det bl.a. i Matt. 3, 13-17, Mark. 1, 9-11, og Luk. 3.21-22, skrives om "nedstigningen av Helligånden" - symbolisert ved en due, hvor Kristus nedsteg i Jesuslegemet.**

Prinsippet som vi nå kjenner omtalt som fenomenet "Walk-In" - har jf. Rampa blitt brukt i "alle tider". Altså at "gartnerne" hadde utplassert særlig tilpassede fysiske kropp, som var satt inn i en kunstig dvale, på de kloder de "arbeidet på". Det var da bare å reise med astralkroppen, hvilket kunne skje lynhurtig - og så kople denne/'gå inn i', dette ventende "skall" som den fysiske kroppen egentlig er. Prinsippielt på samme måten som man ankommer til fjerne flyplasser, og der bruker en leiebil til å farte rundt lokalt.



Om skriftet "Talmud Immanuel"

Som jeg foran har berørt, så er det slik at nesten alle av de utenomjordiske og jordiske informasjonskilder jeg har referert i denne samle- boken, også gav en del informasjon rundt den kosmiske utsending - hvis "besøk i historien" vår vestlige sivilisasjon er gjort til religion. Altså den person som kirkekrystendommen har gitt navnet JESUS KRISTUS - men som jf. skriftet "Talmud Immanuel" – som skal belyses litt her - og i nevnte bibel-skriftsted Matteus 1-23 - egentlig het Immanuel. Derfor denne overskriften.

De Pleiadiske overvåkere som har fulgt denne klode som lærere og beskyttere, sier som de andre romkontakter jeg har forsket på, at det er utsendt slike lærere fra høyere kloder for å spre nye impulser til Jorden.

Og særlig de Pleiadiske utsendinger som hadde kontakt til Meier, understreket at det nye testamente ikke var den opprinnelige "rapport" fra hans virke på Jorden:

For det som er ganske så oppsiktsvekkende, er at de påstår at det i virkeligheten var en annen av disiplene som skrev ned Jmmanuels (Jesu') lære - nemlig Judas!

Det er jo han som i ettertid har fått skylden for "sviket" mot Jmmanuel – men jf skriftet "Talmud Jmmanuel" så forholdt dette seg slik: Farisèeren Simeon hadde en sønn med det virkelige navn "Juda Iharioth" - og det var han som var personen som sto for sviket mot Jmmanuel, og som således var opphav til den varianten som finnes i "det nye testamente". Og ut fra navnligheten med

disippelen Judas Iskarioth - ble han sammenblandet med denne, og sistnevnte har av dette for all ettertid blitt selve symbolikken på svik.

Dersom informasjonen rundt dette er korrekt - og det er det etter hvert mange "størrelser" rundt om som [har forsket på](#) - så kan det tyde på at mye av "det nye testamente" er delavskrifter av denne opprinnelige "Talmud Jmmanuel".

Meiers utenomjordiske informator og kontakt-person - Semjase - sa tidlig i kontaktperioden i -75, at skriften "Talmud Jmmanuel" (J uttales som I på gammel-aramaisk) var det "viktigste skrift som fantes på Jorden" - og det var denne utenomjordiske gruppe som sørget for at den kom fram i lyset, etter å ha ligget skjult nesten 2000år i et gravkammer.

I den senere tid, har også "judas-evangeliet" blitt omtalt i media, selv om det er ikke er skriftet som angivelig ble funnet i gravkammeret i Israel i -63, men det kan godt være et delavskrift fra det samme.

Bakgrunnen for skriftets fremkomst

Som sagt viste disse Erra-romfolk at disse skriftruller med de opprinnelige nedtegnelser eksisterte, og de sier at på tidlig 60tall hadde de kontaktet en gresk- katolsk prest, "Isa Rashid", og gitt ham impulser og ført ham sammen med Meier, slik at de i fellesskap fant disse skriftruller i et godt skjult gravkammer i 1963.

Rashid var palestiner, og kunne lese det meste av den gammel-aramaiske skrift som rullene inneholdt. Og i virkeligheten var det altså Pleiaderne som hevder at de via telepatisk guiding sørget for at han sammen med Meier fant dem. Eduard Meier var på denne tiden på en "haike-tur" verden rundt for å lære om Jordens folk og religioner - og han var da også innom Midtøsten.

Rashid brukte noen måneder å lese gjennom skriftrullene for å få med seg hovedpunktene, som han vidrebrakte Eduard Meier i brevform. I august-63, ble de enige om at Rashid skulle oversette skriftet til tysk som han også delvis behersket, og sende til Meier i Sveits for språkpusning - når han var ferdig.

I mellomtiden fortsatte Meier sin reise til India, der han en periode bodde og lærte hos en Hindu guru ved "Ashoka ashram" i Mehrauli. Han livnærte seg ved å ta forskjellige småjobber underveis.

Fra denne perioden i -64 kan vi lese artikkelen som er avbildet til høyre, fra en New Delhi avis, om denne eventyreren som fortalte om påståtte kontakter med utenomjordiske. Indere er jo som folk mye mer åpne for den "overnaturlige" side av tilværelsen, og denne avisartikkel var neppe ansett så "far out" der, som den tilsvarende hadde blitt i vårt materialistiske vesten.

På denne ashram i India hadde han også jevnlige kontakter med den første utenomjordiske kontaktkvinnen; Asket - og tilsynelatende skjedde disse helt åpent - i direkte påsyn av de andre i ashramen. (tegning av Asket på neste side).

I den forbindelse kom det på 90tallet fram et vitne til dette. Dette skjedde i oktober 1996, da ufo-etterforskeren [Michael Hesemann](#) skulle holde en tale for "International Humanistic Society" i en avdeling av FN. Etter talen kom en kvinne fram og introduserte seg som et medlem av en delgasjon av sørøstasiatiske land. Hun spurte om han kjente Meier, og ville vite hans mening om ham. Hesemann bekreftet at ut fra hans etterforskning var Meiers kontakter reelle.

Og Hesemann skriver: "...hennes vennlige ansikt lyste da bokstavelig talt opp, og hun avslørte denne historien til meg: Hun hadde kjent Billy Meier da han bodde i India. Fra april 1964, hadde Meier gjort en av sine reiser verden rundt. Som ung mann hadde han besøkt 42 land som haiker. Han ankom til Ashoka-Ashram i Mehrauli nær New Delhi for å studere Buddhismen under læreren V.B. Dharmawara. Og det var barnebarnet til Dharmawara som nå fortalte dette, og hun var nå en aktet FN diplomat. Hun fortalte at det var hennes bror som hadde lært Meier kunsten å fange og temme slanger.

Inntil jeg hørte dette hadde jeg vært noe tvilende til hans påstander om å ha vært slangetemmer i India.

Videre fortalte hun dette: "på den tiden så vi jevnlig romskipene og hvordan Meier var i kontakt med deres piloter. Vi så ham gå rundt i Ashramen, sammen med en kvinne med langt brunt hår, som var kledd i en slags "romdrakt".

The Statesman

Incorporating and Weekly Journal from THE FRIENDS OF INDIA - Founded 1858
PUBLISHED SIMULTANEOUSLY FROM DELHI AND CALCUTTA

DELHI, WEDNESDAY, SEPTEMBER 30, 1964

"THE FLYING SAUCER MAN" LEAVES DELHI Swiss Claims He Has Visited Three Planets

BY A STAFF REPORTER

Is the "flying saucer" a myth? Far from it, according to Mr. Edward Albert, a 28-year-old Swiss national, who left Delhi for Pakistan en route to Switzerland on Monday. "I have not only seen the objects from outer space, but have taken photographs and even travelled in them thrice", he says.

He has about 80 photographs of the space objects—all taken with an old folding camera. The objects in the photographs vary in size and shape. One is a globular object with a round disc in the centre, another is funnel-shaped; a third is like a neon lamp, a fourth is a long, bright cross and others bright zigzag lines. Some of these have been taken on the ground and some flying in the sky. The facts how he took Mr. Albert's word for it, vary from two continents ("space objects", he calls them) to 1,500 yards. Some of the photographs were taken in the day and some at night.

The photographs—taken in Greece, Jordan and India—are neatly kept in an album. Mr. Albert politely declines a request for a copy of the photographs with the remark: "I can't spare them." He says he had

VISIT TO 3 PLANETS

The first "flying saucer" he saw, according to him, was in Switzerland in 1958. Since then he has been seeing and often photographing them. They come almost once a month, he says. In the last five years he claims to have met and spoken to men from outer space ("they come from different planets"). "I have travelled on three occasions with the space men and have visited three planets—Saturn, Jupiter and Mars", he says. In one, there was habitation. All the objects were white, the other was shaped like a church and he had to stay on and the third was like a shimmering diamond with no people. He says he was not allowed to stay in any planet for more than 10 to 15 minutes. Mr. Albert nonchalantly says that he has collected some stones from the planets which he has kept at home in Switzerland. "I won't be able to bring out the planets now," he adds.

As for the space men, Mr. Albert says that they look like human beings—only they are much taller, have a certain glow about them and are "spiritually much more advanced than human beings". They don't utter any words but understand any language and express themselves through telepathy, he says.

A MISSION

"I have a mission to fulfil," says Mr. Albert, but refuses to explain what it is. "I will disclose it when the time comes—positively before a year."

Besides his more or less impressive clothes, his space album, camera and a couple of bags, Mr. Albert has a pet monkey which he has named "Empress". Soon after he landed at Mehrauli his money—\$50—was stolen. Since then he had been trying to get work or money but in vain. A few days ago he met a German youth



MR. EDWARD ALBERT

Min bestefar hadde også fått mulighet å snakke med denne utenomjordiske besøkende.”



<TEGNING av 'Asket'.

Jeg (altså Hesemann) lyttet til kvinnen med respekt, og lovte å holde hennes navn skjult, da hun ikke ønsket publisitet rundt sin person som diplomat. Hennes posisjon som sitt lands FN-delegat ble bekreftet for meg senere av hennes venner i FN. Jeg fant også ut senere at hun hadde fortalt sin historie til den amerikanske ufo-etterforsker [Wendelle Stevens](#) - etter et av hans foredrag i New York. Fordi hun ønsket å fornye sin kontakt med Meier, gav jeg henne hans adresse.”

her under er bilde av vitnet Phobol Cheng som sto fram senere og fortalte åpent om dette på en konferanse.



*

Dette innhopp om Meiers opphold i India, tok jeg med som en bekreftelse på at dette - hans opphold i India - ikke er rent oppspinn, hvilket også bildet på avisartikkelen bekrefter. Men så tilbake til funnet av skriftrullene som den gang unge Meier og den palestinske presten - ”Isa Rashid” gjorde:

Funnstedet var altså i Israel, og det israelske overvåknings-apparatet må etter hvert ha kommet på sporet av at ”farlige” (og for dem avslørende) ting var funnet. Isa Rashid’s kone må jo ha fått vite om hans oversetter-prosjekt, og litt om innholdet, og mange (kvinner) ”har jo vanskelig med å holde tett”. Så slik har nok noe lekket ut om dette, og med det nettverk som Mossad har, kan det godt tenkes at de viste mye om hans arbeide med rullene, og bevisst planla angrepet på flyktingeleiren han oppholdt seg i, for å få dem tilintetgjort. For-skriftrullene taler i et direkte språk lite fordelaktig for den ”historie” som det semittiske folk har hatt i fortiden. Og dersom vi skal tro det som i det følgende refereres, så satte Mossad og Israel alt inn på å få tak i rullene og drepe personen som hadde funnet det og helst tilintetgjøre bevisene for dets eksistens.

I et brev som Meier angivelig mottak i 1974, skrev denne ”Isa Rashid” dette:

Poste restante Bagdad d. 14/9-1974
Headpost-office

Bagdad IRAK

Kjære venn Billy !

Jeg er meget lei meg, kjære venn, for at jeg ikke har skrevet på så lang tid, og for at jeg ikke kunnet sende deg ytterligere oversettelser av skriftrullene. Men det har sin grunn i det jeg fryktet for, og det har nå dessverre blitt til virkelighet.

Som jeg allerede har fortalt deg, regnet jeg med at man en dag skulle forfølge meg på grunn av skriftrullene som ble funnet. Og det har nå virkelig inntruffet.

Med knapp nød kunne jeg flykte med min familie ut av Jerusalem, og akkurat nå befinner jeg meg hos gode venner i Bagdad, der jeg dog ikke kan bli lenge, men snart må videre. Hvor er ikke bestemt enda, men ved rett tilfelle skal jeg underrette deg om det.

Jeg ble forfulgt av to ulike grupper, nærmere bestemt av kristne og jøder, hvilket i og for seg kunne forutses, ettersom skriftrullene ikke er nådige mot disse to religioner. Tross min vellykkede flukt har en ulykke hendt meg, som det ikke er noe å gjøre med. Først flyktet jeg fra Jerusalem til Libanon, og holdt der til i en flyktningleir med min familie. Men der fant senere jødene meg, og de overfalt leiren med hjelp av sine militære, med det resultatet at mange ble drept. Bare med knapp nød unngikk jeg og min familie massakren, og vi kunne flykte videre. Men uflaksen gjorde at alle skriftrullene gikk tapt, og jeg har dem altså ikke mer. Jeg tror at de alle ble brent opp da jødene ødela husene, men kanskje har de falt i jødernes hender?

Nå, ja - israelerne lot senere spre ut meldingen at de skulle ha gjennomført straffeaksjon mot palestinske opprørere o.s.v. Men i virkeligheten var de ute etter meg og mine skriftruller)*, til sammen med noen mennesker fra den kristne kirken. Men gjennom den påståtte straffeaksjonen kunne de nå hemmeligholde og forfalske den virkelige årsaken til hensikten av sin handling. Og i og med at original skriftrullene har forsvunnet, savnes et hvert virkelig bevis på at det nye testamente i bibelen er en forferdelig løgn, hvor igjennom menneskeheten holdes som gissel.

Kjære venn, dette er dessverre seneste nakne fakta og jeg håper bare, at det ikke skal gå på samme måte med deg og din familie som med meg. Men du har jo tross alt 36 kapitler av Jmmanuel skriften, og disse utgjør en uhyrlig fare for kristendommen, jødedommen og også for islam og de andre religionene. Må du derfor være forsiktig og se også til, at i det minste ikke også denne del av Jmmanuels lære går tapt. De er virkelig alt for verdifulle. Jeg, på min side, drar meg tilbake fra hele denne saken, for jeg kan ikke lengere risikere min familie. Hold derfor mitt navn og annet hemmelig ved en eventuell publisering av oversettelsen, noe jeg ber deg særdeles om. Jeg vet, at jeg alltid kan stole på deg, og jeg takker deg for det. Du kommer til å få høre videre fra meg ved et senere tilfelle, og så sender jeg deg fra min familie og meg selv de kjæreste hilsninger.

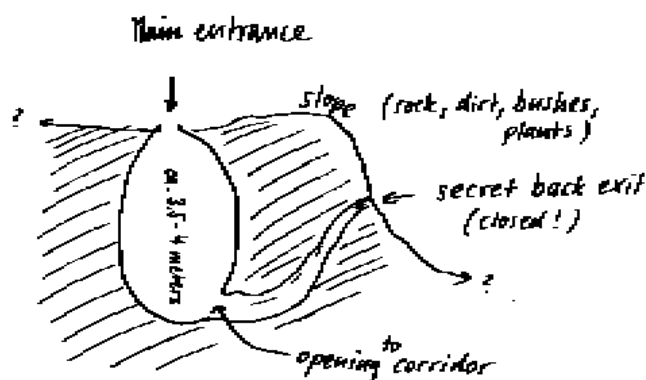
Undertegnet med fornavnet "Rashid"

)*- se mer nederst, dvs under bildet på neste side, her

Oversettelsene opp til det 36 kapittel av TJ, nådde Meier i Sveits gjennom brev rundt 1970. De hadde blitt sendt til adressen for Meiers foreldre, som var døde på dette tidspunktet, men posten fikk sporet ham riktig opp. Selv hørte ikke Meier fra Rashid før han altså mottok brevet referert over - i 1974. Brevet

beskrev som referert over, hvordan hans oversettelsesprosjekt var blitt kjent av noen og at det hadde lekket ut til israelittene, hvilket tvang ham å flykte fra Jerusalem med sin familie og resten av materialet til Bagdad, hvor han postet brevet til Meier. Meier fant senere ut – i 1976 - at han og hans familie var blitt myrdet der i Bagdad.

På denne tiden begynte Meier å forberede oversettelsene for publisering, og det første tyske opplag kom ut i 1978. En engelsk oversettelse kom ut i første opplag i – 92, og i 2006 det 6.opplag. Men det som ble oversatt og utgitt, var kun ca en tredjedel av innholdet i de opprinnelige skrifter, som etter all sannsynlighet ble oppbrent under angrepet, som Rashid refererte over.



Bildet/tegning av skråningen tatt av etterforskeren >

Michael Heseman først på 90tallet i området der hula

med de opprinnelige skriftruller ble funnet av Isa Rashid og Meier i -63, etter pleiadernes telepatiske guiding



mer info om dette ved å klikke på bildet- engelsk tekst der og utfyllende opplysninger også på rest-teksten under her/nederst her, som er utdrag fra [linken her](#).

A newspaper search reveals the most probable Israeli raid responsible for the destruction of the TJ rolls, in my opinion, to have been among the series of June 18-20, 1974, in which several refugee

camps in southern Lebanon were severely bombed. This was ostensibly in retaliation for a guerrilla incursion from Lebanon into northern Israel on June 13th in which three Israelis and all four guerrillas involved died. The raids on June 18th are most suspect, since they occurred first when there was the greatest element of surprise. Palestinians interviewed in Beirut had not expected the raids to last as long as three days (New York Times, June 21, 1974, p. 2), and the response does seem too highly escalated, too extensive and too long delayed (5-7 days) to have been just a retaliation for the June 13th guerrilla raid in which the guerrillas responsible had already been killed or died on the spot. Over 70 civilians were killed and another 70 wounded in these raids.

The Washington Post of June 24th, 1974, stated, "Contrary to published speculation, the highest officials of the U.S. government were both astonished and outraged by the overkill of Israel's revenge last week against Palestinian bases, endangering fragile peace hopes for the Mideast."

A senator who spoke out against the irrational brutality of the raids was Sen. Abourezk of S. Dakota. In the Congressional Record of June 21, Vol. 120, No. 91, he stated, "I am extremely saddened to note that the government of Israel has seen fit to conduct daily bombing raids on civilians in southern Lebanon, in the farming areas, and, indeed, in the refugee camps where the military communiques which emanate from Israel say that the bombing raids are designed to kill suspected terrorists." This report is not at all inconsistent with Rashid's statement that "Then the Israelis announced that they had undertaken a punitive action against Palestinian guerillas. However, in reality, they, together with some people from the Christian church, were after me and my scrolls."

Moreover, the Israeli Information Minister, Aharon Yariv, himself offered the explanation, which would ordinarily be politically embarrassing, that they had purposely delayed their retaliatory response partly on account of President Nixon's visit to the Mideast during June 10-18 (New York Times, June 19th & 20th). If Rashid was correct, however, along with the present analysis, the Israeli intelligence on Rashid's whereabouts became available only towards the end of Nixon's Mideast trip. *Thus the attack to destroy the Talmud of Jmmanuel scrolls could be conveniently ascribed to a delayed retaliation for the June 13th guerrilla incursion, and the political embarrassment for the "delay" could be gladly accepted so that the real, sinister purpose behind these particular raids could remain hidden.* The political embarrassment in mind here is an admission that Israel timed its raids so as to minimize any discomfiture to the visiting president of the U.S.—their key ally and advocate for financial support. Yariv was a former Israeli chief of intelligence.

Thus if certain high Israeli officials had learned that Rashid had fled to a coastal refugee camp with the scrolls, they may have taken this opportunity to eliminate their problem, while explaining it to be a new policy of vigorous pre-emptive strikes against Palestinian guerrilla organizations (New York Times, June 21, p. 1). **The raids may have been prolonged for the full three days to allow many refugee camps to be attacked, so that no explanation would be needed as to why one particular camp—the one where Rashid's presence may have been determined—was bombarded. Or, possibly, Israeli intelligence may not have known for sure which one of several refugee camps Rashid had been heading for or seen at, and so many camps were attacked.** These raids took place less than three weeks after Yitzhak Rabin replaced Golda Meir as prime minister of Israel and Shimon Peres succeeded Moshe Dayan as minister of defense.

Another possibility for the raid in question might seem to be the earlier Israeli bombardment of seven refugee camps on May 16-17. However, this date is still further removed from the September date of Rashid's letter, and Israel's swift retaliation had come within one day of the provocation, as was customary. This provocation consisted of guerrillas holding 90 young Israeli students hostage for a

day at Maalot, Israel, with eight of them plus eight adults being killed by the guerrillas before they in turn were killed. So in this case the retaliation, being prompt and not uncharacteristically escalatory of Israel, rules out this possibility.

There are no other candidate raids on refugee camps between Aug. 9th and Sept. 14th, the date when Rashid posted his letter from Baghdad. So in summary, it is consistent with Rashid's letter that within three months prior to posting it there had been at least one series of Israeli raids (June 18-20th) that could have caused the destruction of the TJ scrolls and for which the official explanation for the raid is not at all convincing. ***It cannot be overemphasized how serious a threat the TJ was for Christianity and also for Judaism when still in the form of original Aramaic scrolls which could prove their own authenticity, and how likely it was for leaked knowledge of its existence to have provoked a violent, immoral reaction in expectation that the desired ends would justify the means.***

Why is the TJ heretical for Judaism as well as Christianity? One reason it is heretical for Judaism is that in it Jmmanuel teaches that the Jewish God (Yahweh or El) was not the true Creator God (the Great Spirit or "the Creation"), but was an advanced human or humanoid whom we would nowadays identify as an ET alien. This of course opens the door for interpretation of angels as aliens, sky chariots & pillars of cloud or fire as UFOs, and similar identification of other elements of Old Testament Merkabah mysticism—a scenario unacceptable to mainstream Judaism and blasphemous to it, but a well known possibility ever since the books of von Daniken have come out.

Another reason is that in the TJ, Jmmanuel expresses the opinion that Israel should not be considered a chosen race, and that the land of Israel was acquired from others through abominable, unjust wars.

A third reason consists of Jmmanuel's teachings on reincarnation and karma, which concepts are just as repugnant to mainstream Judaism as they are to formal Christianity (and Islam as well).

A fourth reason that could well have most influenced an Israeli political leader such as Rabin, for example, is that if analysis of the TJ's Aramaic writing and radiocarbon dating of its scrolls were to be allowed that would prove its genuineness, the TJ's contents would call into question the veracity of the Bible, especially the New Testament, *and undermine Americans' belief in Israel as the Holy Land, thus leading to eventual loss of U.S. support for Israel.*

Reasons for maintaining highest governmental secrecy about the true purpose behind the raid in question of course entail the foregoing reasons, which bear upon the very justification for Israel's existence. Also, no government officials would wish any of their more barbaric actions to be known to their people or to other members of the government. **Hence such actions had to be covered up at all costs.**